

Koranens Autenticitet

Material om dess autenticitet och
bevis på att den är en uppenbarelse från Allah

Abdurraheem Green

Innehåll

Introduktion	3
Islam: En Idé!	6
Att krocka eller inte krocka?	14
Det märkliga fallet med fundamentalisterna.....	22
Ingen tvekan om det!	31
Bevisningens tyngd	35
En tankeväckande undersökning.....	45
Ännu ett frågande sinne.....	50
Bland Bokens folk... ..	53
Profetior, förutsägelser och tidigare händelser	56
Tecken, vetenskap och visshet	67
Konsekvenser	77
Dödens Död.....	88

Introduktion

All lovprisning tillhör Allah, vi prisar Honom och vi söker Hans hjälp och ber om Hans förlåtelse. Vi söker tillflykt hos Allah från ondskans i våra egna själar och från de onda konsekvenserna av våra handlingar. Jag vittnar om att Allah ensam är värd att dyrkas och att Muhammad är Hans tjänare och siste budbärare. Må Allahs salawat (frid och välsignelser) vara över den siste och slutlige budbäraren Muhammad, hans familj och hans efterföljare. Amin!

För att börja: Det bästa talet är Allahs bok[1], och det bästa sättet är Muhammads sätt, och det värsta i religionens angelägenheter[2] är de nyinförda innovationerna, ty varje innovation i religionen är villovägar, och varje villoväg leder bort från den rätta vägen och varje avvikelse från den rätta vägen leder till Helveteselden.

Jag har påbörjat min kommentar till tidskriften The Economists undersökning "Islam och Väst" (stort insticksblad i numret från den 6 augusti 1994) efter en avsevärd eftertanke, och finner mig ställd inför en avsevärd uppgift, och sannerligen är Allah den bäste av hjälpare. Brian Beedham kan förlita sig på det som Noam Chomsky kallar "tillverkat samtycke". Medan diktaturer använder tvång för att uppnå folkets samtycke och förhindra opposition, "tillverkar" demokratier samtycke genom media genom att använda den för att förmedla en viss världsbild som i stort sett överensstämmer med den styrande elitens intressen. Han kan komma undan med en kort, komprimerad artikel eftersom han inte behöver bevisa mycket av det han säger; han behöver bara upprepa de prefabricerade konventionella klyschorna.

Till exempel, när han beskriver de algeriska muslimerna som "en synnerligen omöjlig grupp av islamiska rebeller, fundamentalister av det blodigaste slaget", behöver han inte bevisa det, eftersom etablissemang redan har sett till att folk tror att så är fallet. I verkligheten är påståendet inte alls sant. De algeriska fundamentalisterna visade sig villiga att gå till val och söka ett fredligt sätt att återupprätta den islamiska sharia[3] ... Nyligen inträffade händelser, såsom mötet med oppositionsgrupper, inklusive de "rebella fundamentalisterna", i Rom, med krav på samtal och återgång till fria val — vilket till och med stöddes av den franska regeringen och avvisades av den algeriska regeringen — visar att det är den algeriska regeringen som har visat sig blodtörstig. Trots sådana uppenbara diskrepanser kan Mr Beedham komma undan med det eftersom samtycket redan har tillverkats om att fundamentalisterna är upproriska och blodtörstiga.

På liknande sätt känner han aldrig att han måste bevisa att demokrati är en fördel; det tas nästan helt för givet, med vetskap om att hans publik redan är "fångad" om man så vill säga. I "ljudbitens" tidsålder (eller kanske i det här fallet "ordbitens" tidsålder) är det inte lätt att motsätta sig den konventionella visdomen, ty det som Mr Beedham och hans likar kan säga i en mening skulle kräva en hel bok för att bemöta. Till och med då skulle det vara tveksamt hur effektivt det skulle vara, ty att motsätta sig samhällets normer är kanske en av de svåraste vägarna att ta för en instinktivt social varelse som vi[4]. Jag kommer därför att skriva en serie brev, och inte bara ett, vilket gör att jag kan dela upp

kommentaren i mer hanterbara delar. Jag kommer också att hänvisa till vissa ämnen i bilagor, som kan inkludera video- och ljudband.

Islam: En Idé!

Naturligtvis kunde ingen muslim acceptera Islam enbart som en idé. Som undersökningen självt nämner är Islam baserat på "Guds ord, uppenbarat stavelse för stavelse till Muhammad för fjortonhundra år sedan" (sid. 4 sp. 2). Det är alltså inte bara en idé, utan det är idén, ideologin, sanningen, exklusivt alla andra. Som Koranen fastslår:

"Sannerligen är religionen inför Allah Islam ... Den som önskar en annan livsväg än Islam, aldrig skall den accepteras från dem och i nästa liv skall de vara bland förlorarna." [Al-Qur'an 3:85]

Religionen har fullbordats och fullkomliggjorts och behöver inte ändras eller anpassas:

"Denna dag har Vi fullbordat er religion åt er och fullkomliggjort Vår välsignelse över er och valt Islam som er livsväg." [Al-Qur'an 3:85]

Profeten, frid vare med honom, sade också: "Det finns inte en enda sak som för er närmare Paradiset och bort från Elden utan att jag har informerat er om den, och det finns inte en enda sak som tar er bort från Paradiset och mot Elden utan att jag har varnat er för den." Det är verkligen sant att Islam inte tillåter sina anhängare att dra en skiljelinje mellan livets "inre" och "yttre" aspekter, mellan tro och handlingar, religion och politik, eftersom sådana distinktioner i verkligheten är fullständigt falska. Människans övertygelser är grunden och den primära drivkraften för handlingar, ty det som hålls för sant på insidan måste ta sig uttryck utåt. Den allra första uppgiften som gavs till

Muhammad, frid vare med honom, var faktiskt att korrigera de falska övertygelserna. Det var inte så att de hedniska araberna inte trodde på Allah, eller Gud Skaparen. I verkligheten berättar Koranen för Muhammad, frid vare med honom:

"Om du frågar dem vem som sänder ner regn från himlen, och ger liv därigenom åt jorden efter dess död? Skulle de sannerligen säga 'Allah!' Säg: 'All lovprisning och tacksamhet tillhör Allah!' Nej! De flesta av dem saknar förstånd." [Al-Qur'an 29:63]

"Säg: 'Vem förser er från himlen och från jorden? Eller vem äger hörsel och syn? Och vem frambringar det levande från det döda och det döda från det levande? Och vem styr angelägenheterna?' De kommer att säga: 'Allah.' Säg: 'Kommer ni då inte att frukta Allahs straff (för att ha satt upp rivaler i dyrkan med Allah)?'" [Al-Qur'an 10:31]

De hedniska araberna brukade faktiskt dyrka Allah, be till Honom och offra till Honom i tider av nöd och bedrövelse, liksom judarna och de kristna, och de påstod till och med att de älskade Honom, men Allah förkastade allt detta från dem och kallade dem tanklösa, vilsegångna och otrogna. Så detta är verkligheten när det gäller de flesta av människorna och djinnerna[5], att de påstår sig tro på Allah och dyrka Allah, men vad de tror om Honom är felaktigt, och sättet de dyrkar Honom på är felaktigt ...

"De flesta av dem tror inte på Allah utan de associerar partner med Honom." [Al-Qur'an 12:106]

och dess yttringar är många och de onda konsekvenserna talrika.

Allt detta har en gemensam orsak, eller ursprung, och det är att tänka och tala om Allah utan kunskap, och därigenom tillskriva Honom det som inte bör tillskrivas Honom, såsom söner, eller döttrar, eller mänskliga egenskaper och svagheter, eller att hävda att en del av skapelsen besitter Hans krafter och förmågor, eller att hävda att Han, den Majestätiske, är nöjd med en handling som faktiskt väcker Hans vrede, eller att Han är vred på en handling som faktiskt behagar Honom. Så ropar avgudadyrkarna på det som varken kan gagna eller skada dem, och de kristna anropar Jesus, och judarna tror att deras rasliga ursprung garanterar Hans välbehag, och de som tror att makt, rikedom och liknande är medel till framgång; alla har de satt sin tillit och sitt förtroende till något fåfängt. Detta i sig är ett stort ont, ty de har bara slösat bort sin tid och ansträngning, men detta är det minsta av de onda konsekvenserna. Vad gäller det som är allvarligast ... de som har fallit i att associera partner med Allah har förtjänat Hans vrede och ilska, och över dem skall falla förnedring i detta liv och ett fruktansvärt öde i det nästa:

"Sannerligen förlåter Allah inte shirk (att associera partner med Honom), men Han förlåter synder som är mindre än detta för den Han vill." [Al-Qur'an 4:48]

Alltså är "shirk", eller att tillskriva Allah partner (i vilken form det än tar) den oförlåtliga synden, eftersom det i verkligheten är källan till allt ont, den största orättvisan, det värsta förtrycket och orättfärdigheten. Ty om man är orädd att tala om Allah utan kunskap, och detta är en kunskap som inte kan uppnås

annat än genom Honom, ty Han är den bäste kännaren av Sig Själv och Sin vilja, och vad som behagar och misshagar Honom, vad skall man då vara rädd att tala okunnigt om och kring? Ty sannerligen, som är uppenbart för alla som bevittnar naturens destruktiva krafter, och de outgrundliga olyckorna och elendena varöver Allah ensam har yttersta makt och kontroll, både i detta liv och det nästa, är Allah det mest fruktansvärda och mest värdiga att fruktas. Och dessutom måste var och en som bevittnar den mirakulösa ordningen, och precisionen, och symbios inom jorden och universum, inse sin Skapares oöverträffade kunskap och visdom. Så om man är oaktsam inför att överträda Allahs lagar, och anser dem oviktiga eller obetydliga, eller ännu värre betraktar dem som dåliga, onda och föråldrade, vad är då konsekvenserna för de lagar som uppfattats i människors begränsade sinnen? Om man är otacksam mot sin Herre, den som förser med allt, vad liten vikt lägger man då vid otacksamhet mot skapelsen? Om man förnekar Allahs rättigheter och skyldigheter, som är de mest värdigaste att uppfylla, vilka rättigheter och skyldigheter skall man då vara rädd att förneka? Tänk dig fallet med en anställd i ett företag som leds av dig, som tror att du är toalettpersonalen och att toalettpersonalen är direktören! Skulle det inte bli onda resultat? Skulle du tolerera en sådan person? I så fall, hur länge? Föreställ dig nu att denna dåre lär ut detta till andra och insisterar på det, så att majoriteten av företaget kom att tro det, ignorerade dina order och förbud och uppfann dem själva, och valde toalettpersonalen som är dessutom döv och stum som sin ledare!

Den verkliga orsaken till de onda ting som drabbar mänskligheten är otro, syndighet och otacksamhet mot Allah:

"Och vad av olycka som drabbar er beror på vad era händer har förtjänat. Och Han förlåter mycket." [Al-Qur'an 42:30]

"Det onda har uppenbarat sig på land och hav på grund av vad era händer har förtjänat. För att Allah skall låta dem smaka en del av det de har gjort, för att de kanske skall återvända." [Al-Qur'an 30:41]

Som Profetens, frid vare med honom, yttrande: "Det finns ingen som har en starkare känsla av ghira (en känsla av stor raseri och vrede när ens ära och prestige kränks eller utmanas) än Allah, och så har Han förbjudit skamliga handlingar och synder. Och det finns ingen som gillar att bli prisad mer än Allah." [Rapporterat i Sahih al-Bukhari] Allah är mer uppretad av Sin tjänares olydnad än en hedersman som finner sin hustru hora med en annan man. Hur är det då med Hans vrede mot dem som förolämpar Honom genom att tillskriva Honom rivaler och partner, medan Han är ärorik bortom sådana saker! Och de onda konsekvenserna är inte begränsade till detta liv:

"Sannerligen, de som förkastade tron och dör som otrogna, hela jordens vikt i guld accepteras inte från någon av dem ens om de erbjöd det som lösepenning. För dem är ett smärtsamt straff och de kommer inte att ha några hjälpare." [Al-Qur'an 3:91]

Profeten, frid vare med honom, förklarade: "På domens dag skall en otrogen tillfrågas: 'Anta att du hade lika mycket guld som kunde fylla jorden, skulle du

erbjuda det att lösa dig från Helveteselden?' Han skall svara: 'Ja!' Sedan skall det sägas till honom: 'Du tillfrågades om något enklare än det, nämligen att du inte skulle associera någon med Allah i dyrkan och underkasta dig Honom, men du vägrade.'" [Rapporterat i Sahih al-Bukhari]

Sannerligen är alla profeternas budskap ett och detsamma:

"Sannerligen har Vi sänt till varje nation en budbärare som sade: 'Dyrka Allah och undvik falska dyrknadsobjekt.'" [Al-Qur'an 16:36]

och sannerligen är detta det egentliga syftet för vilket Allah skapade mänskligheten:

"Jag skapade inte djinnerna och mänskligheten utom för att dyrka Mig." [Al-Qur'an 51:56]

Alltså är "shirk" (dvs. att tillskriva Allah partner) i strid med det skälet för vilket Allah har skapat oss, och det syfte för vilket vi existerar, nämligen att välja att utpeka Allah ensam för dyrkan, undvika alla falska gudar, och att dyrka Honom fullständigt, med offer, åkallan, underkastelse, lydnad och efterlevnad, och med kärlek, fruktan, hopp, förtroende och tillit till Honom, sökande endast Hans välbehag och inte beundran från Hans skapelser, och att göra allt detta i enlighet med det som uppenbarades till Hans siste och slutlige budbärare Muhammad, frid vare med honom, och inte enligt nycker och begär och bara antaganden.[6]

Vidare, och av omedelbar relevans för diskussionen, är de egenskaper som är unika för Allah och som utmärker Honom, såsom "al-Hakim", Domaren; "al-

Hakim", den Vise; "al-'Alim", den Allvetande och "ash-Shariy", Lagstiftaren. Inte bara är Allah Skaparen och Kontrolleraren och Uppehållaren, utan också den ende innehavaren av visheten och kunskapen att lagstifta för mänskligheten och att bestämma vad som är gott och vad som är ont, vad som är rätt och vad som är fel, vad som är tillåtet och vad som är förbjudet, och därmed vilka lagar vi skall döma efter, vilket socialt, ekonomiskt och politiskt system vi skall använda.

"Och ingen partner i lagstiftning har Han — Han är ensam." [Al-Qur'an 18:60]

"Sannerligen tillhör dömandet Allah." [Al-Qur'an 12:40]

Allah förebrådde judarna och de kristna och kallade dem otrogna för att

"... ta sina präster och rabbiner som herrar vid sidan av Allah." [Al-Qur'an 9:31]

Profeten, frid vare med honom, fortsatte att förklara att prästerna och rabbinerna "tillät det som Allah hade förbjudit, och förbjöd det som Allah hade tillåtit och folket accepterade det ... och det var deras (dvs. folkets) dyrkan av dem." Alltså är det att tillskriva lagstiftande makt till människor en tydlig och uppenbar form av otro och "shirk", eller att sätta upp rivaler till Allah, och är den oförlåtliga synden och en motsägelse till skapandets syfte. Om Allah klandrade folket från judarna och de kristna för att acceptera ändringar och förvanskningar från dem bland dem som var lärda i skriften och den gudomliga lagstiftningen, och att göra det förbjudna tillåtet och vice versa,

som vi ser dem göra ännu i dag, hur är det då med dem som accepterar sådana handlingar från precis vem som helst, som inte har någon skrift och ingen visdom utan bara ren spekulaton, nycker och begär, som är fallet med Demokratin?!?

Alltså erkänner The Economist-tidningens undersökning att Islam inte gör någon skillnad mellan det yttre och det inre, det privata och det offentliga livet, men fortsätter ändå att föreslå att muslimer borde överge detta och anta det värsta felets sätt: olydnad mot och uppror mot Allah, och begå den oförlåtliga synden att tillskriva Honom partner. Sannerligen talar Allah sanning när Han säger:

"Judarna eller de kristna kommer aldrig att bli nöjda med dig om du inte följer deras religion," [Al-Qur'an 2:120] och vi söker tillflykt hos Allah från det, ty sannerligen skulle vi vara bland förlorarna.

Att krocka eller inte krocka?

Kommer det att bli en konfrontation mellan Islam och Väst? Mr Huntingtons teori om civilisationernas krock säger "ja", men undersökningen är "inte övertygad". Det är sant att islamvärlden och Väst har mer gemensamt med varandra än med de konfucianska och hinduistiska, men i verkligheten är både Mr Huntingtons och Mr Beedhams jämförelser värdelösa för att förstå verkligheten. Vad Mr Beedham erkänner är viktiga skillnader (att västerlänningar inte tror att Gud dikterade Koranen och att muslimer inte tror att Jesus är Guds son) är i verkligheten oförsonliga skillnader, åtminstone ur muslimskt perspektiv.

"Och de säger att den Nåderike (dvs. Allah) har tagit Sig en son. Visserligen uttalar ni något förfärligt, varigenom himlarna nästan rivs sönder och jorden klyves och bergen rasar ihop, att ni tillskriver den Nåderike en son! Det tillkommer inte den Nåderike att välja Sig en son. Det finns ingen i himlarna eller på jorden som inte skall komma till den Nåderike som en slav." [Al-Qur'an 19:88-93]

Islam betraktar inte kristna som påstår att Jesus är Gud, eller Guds Son, som "monoteister", precis som det inte betraktar hinduer som påstår att Krishna är en "manifestation av Gud" eller buddhister som påstår att Buddha är Gud som monoteister. Allt detta är otro och polyteism. Det är detta som är grunden för konflikten. Det är en konflikt som inte bara sanktioneras, utan befaller i Koranen:

"Kämpa mot dem som inte tror på Allah, inte på den sista dagen, inte förbjuder det som har förbjudits av Allah och Hans budbärare och dem som inte erkänner sanningens religion bland Bokens folk, tills de betalar jizyah (dvs. skyddsskatt) med villig underkastelse och känner sig underkuvade." [Al-Qur'an 9:29]

Detta är inte en konfrontation mellan civilisationer, inte heller är det en kulturkrock. Islam motsätter sig inte Väst, eller någon annan, på grund av hämnd för tidigare fientligheter, av en önskan att återställa skadad stolthet eller på grund av en önskan att ackumulera deras rikedom och länder. Striden är till ett enda syfte och det är att upprätta islams religion i sin helhet, som Profeten, frid vare med honom, förklarade när en man kom till honom och frågade: "En av oss kämpar för byte, en annan för sin stam och en annan för att vara känd som modig, vem av dem kämpar jihad?" Profeten, frid vare med honom, svarade: "Ingen av dem. Bara den som kämpar för att göra Allahs Ord till det högsta kämpar jihad." Det är klart för alla troende som känner till Allahs Bok (dvs. Koranen) och Hans Profets Sunnah att jihad (dvs. att kämpa i det yttersta av sin förmåga) är en inneboende del av tron och en plikt bland plikternas i Islam. Profeten, frid vare med honom, sade, rapporterat av Tariq ibn Shihab: "Den bland er som ser något ont bör ändra det med sin hand; och om han inte kan det bör han ändra det med sin tunga; och om han inte kan det bör han åtminstone hata det i sitt hjärta, och det är den svagaste formen av tro." [Rapporterat i Sahih Muslim, nr. 79]

Jihad har tre egenskaper. Den första formen är hjärtats jihad, eller självetvets jihad.[7] Detta är den inre kampen för att förvärva den rätta trosuppfattningen och att ta bort från sig själv alla tvivel och missuppfattningar om denna trosuppfattning, och även om de befallningar och förbud som ålagts den troende. Den omfattar dessutom att rena själen från låga begär och förvärva ädla egenskaper. Den andra nivån är tungans jihad. Det är kampen mot det onda och felaktiga övertygelser och handlingar genom predikan och skrivande av böcker och liknande. Denna form av jihad kännetecknas av dess användning mot avvikarna bland muslimerna, men sträcker sig också till de otrogna. Den sista formen av jihad är handens eller svärdets jihad, där man offerar liv och egendom. Den kännetecknas av dess användning mot de otrogna, men kan också användas mot avvikande grupper under den muslimske härskaren.

"Och varför skulle ni inte kämpa i Allahs sak när det finns svaga och förtryckta, gamla män, kvinnor och barn vars rop är 'O Herre rädda oss från dem som förtrycker, och sänd oss någon som stödjer och hjälper oss!'" [Al-Qur'an 4:75]

Så mötte en av Profetens följeslagare, Rab'iah ibn 'Amr, den berömde persiske generalen Rostrum på dennes begäran och generalen erbjöd kameler och kvinnor och bad dem återvända till öknen. Rab'iah vägrade, och Rostrum frågade varför de då kämpade. Rab'iah svarade: "Vi har kommit för att ta mänskligheten från mörkret till ljuset och från dyrkan av de falska gudarna till dyrkan av Allah, från denna världens trånghet till denna världens och nästa

världens vida rymd, och från de människoskapade religionernas orättvisor till Islams rättvisa."

Alltså är denna Jihad toppen av saken och att uppfylla den är en del av att uppfylla förbundet med Allah, och att överge den är orsaken till förödmjukelse och nederlag för muslimerna. Som Allah sade:

"Om ni inte marscherar ut skall Han straffa er med ett smärtsamt straff och skall ersätta er med ett annat folk och ni kan inte skada Honom alls, och Allah är mäktig över alla ting." [Al-Qur'an 9:39]

Och Profetens, frid vare med honom, yttrande: "När ni handlar med al-ainiyyah[8] (dvs. blir nöjda och tillfreds med ett inhemskt liv) och håller er i kornas svansar och överger jihad, då skall Allah tillåta er förnedring i händerna på era fiender och skall inte lyfta det från er förrän ni återvänder till er religion." Idag finner vi alltså muslimer som lever ett liv som om de inte hade någon profet, inte tro på något Guddomligt Budskap eller Guddomlig Uppenbarelse, inte förväntan om något avräkning, och inte fruktan för nästa liv. De liknar de förislamiska nationerna som de brukade kämpa mot i det förflutna. Så de har vänt sig på klackarna som avfallingar från Islam och har imiterat de okunniga nationerna i deras civilisation, i deras sociala angelägenheter, i deras politiska system, i deras karaktär och i livets nöjen. Så Allah hatade dem och övergav dem, som Han lovade att Han skulle. Han hade varnat dem för detta tydligt i Sin Bok och på Sin budbärare Muhammads, frid vare med honom, tunga: "Snart skall nationerna samlas för att ta från er på samma sätt som man bjuder in andra att dela från ett festmåltid!" En person

frågade Profeten, frid vare med honom: "Är det för att vi är få till antalet?" Profeten, frid vare med honom, svarade: "Nej! Ni kommer att vara många, som skummet på havet, men ni kommer att vara skräp, som skräpet som förs med av flodvattnet. Och säkert skall Allah ta bort från era fienders bröst fruktan för er och i era bröst skall Han kasta kraftlöshet." En person frågade: "Vad är kraftlöshet?" Profeten, frid vare med honom, svarade: "Det är kärleken till livet och fruktan för döden." Detta har gått i uppfyllelse exakt, som Profeten, frid vare med honom, förutsade, och om det finns en 'islamisk Återupplivning', beror det på att vem som helst med öron och ögon kan se hur muslimerna är förödmjukade — deras länder en fest för deras fiender, regerade av lagar och sätt som inte har något att göra med det som Allah har uppenbarat. Lösningen på dessa problem har getts av Profeten, frid vare med honom, själv för ett tusen fyrahundra år sedan: "Återvänd till er religion", påbjud det som Allah har påbjudit och förbjud det Han har förbjudit, föredra nästa liv framför detta, och för att muslimerna än en gång skall kämpa med sina liv och sin egendom för att föra sig själva och andra ur de mänskliga levnadssättens förtryck till rättvisan i det som har uppenbarats av den Allvetande Skaparen!

Alltså är frågan om konflikten mellan Islam och Väst inte alls som undersökningen antyder, dvs. faktorer som geografi, gamla fientligheter, kulturkrock och så vidare; inte heller är den islamiska Återupplivningen någon sökan efter identitet kopplad till ett slags mindervärdighetskomplex. För den troende är konflikten en fråga om sanning mot osanning, rättvisa mot

förtryck, vägen till Paradiset mot vägen till Helveteselden, fullkomligheten i Allahs uppenbarade väg mot de mänskliga okunnighetens villovägar. Vidare borde allt detta göra det klart att det verkligen finns ett "oöverstigligt skäl till varför muslimer och västerlänningar inte kan leva fredligt med varandra" (sid. 5 sp. 2). Mr Beedhams undersökning har, med all sin optimism, gjort ett ofta upprepat misstag. Han har bedömt muslimerna efter sina egna normer och trott att de vill, liksom Väst, nå någon form av kompromiss. Sanningen är att Islam lär sina anhängare att söka döden på slagfältet, att dö medan man kämpar jihad är ett av de säkraste sätten till Paradiset och Allahs välbehag. Som Khalid ibn Walid, som Profeten, frid vare med honom, kallade Allahs "Svärd" och hjälten för varje god muslimsk barndom, sade i svar på ett romerskt brev som bjöd in honom att kapitulera: "Vi har med oss folk som älskar döden lika mycket som ni älskar vin." Det var Ronald Reagan som ganska riktigt påpekade: "Hur förväntar man sig att besegra ett folk som tror att när man dödar dem så går de till ett paradys fyllt med vackra jungfrur och floder av vin?" Huruvida den troende ser resultatet under sin livstid är irrelevant, ty deras plikt är att fortsätta jihad och därmed räddas från Allahs vrede i detta liv och det nästa.

Konflikten kommer att finnas kvar så länge som det finns de som envist vägrar underkasta sig sin Herre och Skapare. Om allt detta verkar unnastående och fundamentalistiskt, beror det på att DET ÄR SÅ. Med Islam har man att göra med absoluter. Denna konflikt behöver dock inte nödvändigtvis vara en våldsam konflikt, i den meningen av krig som orsakar förlust av liv, lem och

egendom. Islam kräver inte nödvändigtvis en förändring genom våld om målet effektivt kan uppnås på andra sätt. Kanske finns det alltså skäl till undersökningens optimism, men lösningen kan bara ligga i en helt annan riktning från vad den föreslår! Allah har lovat i Sin Bok att om muslimerna misslyckas med att hålla sitt förbund och kämpa mot den dumma otron, då skall Han förgöra dem och

"Ersätta dem med ett folk som skall älska Honom, och Han skall älska dem, och de skall vara hårda mot otrons krafter och vänliga mot de troende, och orädda för dem som finner fel." [Al-Qur'an 5:54]

Och Allah talar sanning, och Hans löfte går i uppfyllelse, och detta har bevisats i det förflutna, som när muslimerna lämnade sin religion, slogs sinsemellan och vältrade sig i det världsliga livets fröjder ... då föll tatarernas katastrof över dem och förstörde fullständigt de muslimska länderna och dess huvudstad Bagdad. Men från dessa erövrare lät Allah dem bli försvarare och uppehållare av Islam, och från dem till turkarna, som i sin tur förföll, och så förstörde Allah dem vid européernas händer. Så är situationen för muslimerna idag. Det är fullt möjligt att historien upprepar sig och att Islam åter ges sin styrka genom dem som tidigare försökte förstöra den.

Hela frågan om huruvida Väst skall acceptera Islam eller inte har länge varit ett debattämne bland muslimska lärda och tänkare. Det verkar osannolikt att det kommer att ske någon form av militär erövring av den västliga världen, åtminstone inom överskådlig framtid, men erövring sker inte alltid genom vapen. Indonesien och Malaysia såg aldrig invaderande muslimska arméer.

Islam "erövrade" dessa länder med ett helt annat vapen ... Vapnet var Islam självt. Det verkliga hotet från "fundamentalismens" tillväxt mot dem i den västliga och andra delar av världen, som skulle vilja se Islam långt ifrån att påverka hur de styr sina länder, är inte av invaderande skaror av muslimska militanter, utan snarare effekten av ett praktiskt exempel på Islam i drift i form av en sann islamisk stat. Också sannolikheten att dessa samma "fundamentalistiska" stater utnyttjar sina resurser för att informera världen om vad Islam verkligen är, i motsats till de lögner och förvrängningar som matats fram hittills! Hur troligt är det då att denna sanna islamiska stat skall materialiseras, och hur kan folk som följer en religion som är ett tusen fyrahundra år gammal möjligen förvänta sig att den fungerar i det tjugonde århundradet?[9]

Det märkliga fallet med fundamentalisterna

Muslimska världen är för närvarande ett lapptäcke av konkurrerande nationalstater, styrda av politiska, sociala och rättsliga system som på intet sätt kan kallas "islamiska". I många av dessa länder finns det faktiskt lagar i direkt strid med vad som har uppenbarats av Allah till Hans budbärare Muhammad, frid vare med honom. Det verkar som om den enda islamiska egenskapen hos en del av dessa nationer är att de råkar ha muslimer i sig. En stor del av den muslimska världen har under de senaste tvåhundra åren varit under ockupation, eller "protektorat", av en eller annan av de europeiska makterna, som gradvis avskaffade sharia (islamisk lag) och ersatte den med olika västliga system. Efter att ha uppnått så kallad "självständighet" kvarstod dessa främmande politiska och rättsliga system, eller ersattes av andra västliga hybrider. "Nationalismen" hos Atatürk i Turkiet, "Ba'athismen" i Irak och Syrien, "Pan-arabisk nationalistisk socialism" hos Egyptens Jamal 'Abdel-Nasr, och dess olika avknoppningar såsom Gaddafis "islamiska socialism". Alla dessa rörelser använde fritt "islamiska" slagord när det passade deras syften. De enkla massorerna drogs med av hänförelsen inför den nyligen funna "friheten", och för att behålla den tillsades de att de måste "moderniseras". För den så kallade "intellektuella eliten" innebar detta att man övergav allt från det förflutna och anammar allt som var nytt. Så uppstod "modernistiska" rörelsen, ledd av sådana som Muhammad 'Abduh, som bortförklarade varje mirakel av Profeten, frid vare med honom, och till och med många av de grundläggande dyrkansakterna. För första gången legaliserades riba' (att bedriva ocker/ränta)

och antagandet av västerländska kläder och livsstilar uppmuntrades. De försökte göra allt detta acceptabelt genom att kringgå de traditionella metoderna för islamisk lärdom till förmån för personlig itjihad (dvs. juridisk slutledning) och tolkning av texterna.

För andra var Islam själv enbart en fiende till framsteg, särskilt i Sovjetunionen där slöjor brändes, moskéer revs och lärda deporterades till Sibirien — eller avrättades. Gatornas väggar målades med orden: "Det finns ingen Gud och Lenin är Hans Profet." På många ställen i den muslimska världen blev moskéerna tomma och kvinnor gick i minikjolar på gatorna. Sedan började saker förändras. Inför västliga och kommunistiska makt, medicin och teknologisk trollkonst, med män på månen och flygplan som kunde cirkla runt jordklotet på dagar, med massförstörelsevapen som sammantagna kunde förstöra världen sjutton gånger om, datorchipsen och nationer som verkade ha nått oöverträffat materiellt välstånd och personlig frihet, skedde en gradvis, men oundvikligt märkbar återgång till Islam. Inte, märk väl, bara av de utbildade, fattiga bönderna, utan av de utbildade, välmående medelklasserna. Vidare var detta inte bara en återgång till moskén fem gånger om dagen och slöjan för kvinnan, utan ett krav på Islam i sin HELHET — att genomföras på nytt. Ty verkligheten att Islam inte gör någon åtskillnad mellan det privata och det offentliga, mellan det religiösa och det politiska, hade ju varit uppenbar för muslimska lärda långt innan The Economists undersökning ansåg sig behöva påpeka det. Det var uppenbart att situationen i de muslimska länderna, med sina hybrida socio-rättsliga-politiska system,

stod i strid med själva essensen av Islam! Så uppstod olika rörelser som sökte föra muslimerna tillbaka till det korrekta tillståndet. Detta mötte naturligtvis en del avsevärt motstånd från de olika regeringarna som stöttade sådana system. Detta motstånd var, och är fortfarande, ofta extremt brutalt. Dessa regeringar fick antingen direkt eller tyst godkännande från sina västliga och kommunistiska tillsynsmän, som i verkligheten var mer medvetna om det potentiella hotet som en sådan muslimsk återupplivning innebar för status quo och deras egna nästan totala världsekonomiska och politiska dominans som de hade arbetat så hårt för att uppnå. Det sista de ville se var muslimerna på fötter igen. Ändå fortsätter återupplivningen ...

Kanske är orsaken till att ökningen av islamisk fundamentalism har varit så fenomenal att det är för att den poäng som fundamentalisterna framför är så, ja, GRUNDLÄGGANDE! När en muslim väl har blivit medveten om att tro på giltigheten av andra lagar och sätt än dem som Allah har förordnat är att begå den oförlåtliga synden "shirk", då, som Koranen fastslår:

"Det tillkommer inte en troende man eller kvinna, när Allah och Hans Budbärare en gång har beslutat i en fråga, att ha något val däri." [Al-Qur'an 33:36] ...

"...och deras svar är ingenting annat än 'Vi hör och vi lyder.'" [Al-Qur'an 24:51]

Sannerligen är det precis detta som gör en muslim till vad han eller hon är: någon som underkastar sig den Allsmäktige Gudens Vilja. Naturligtvis har

regeringarnas inkompetens, korruption och brutalitet, det oundvikliga misslyckandet av deras ideologier och deras frekventa nationella och internationella förödmjukelse gjort fundamentalisternas uppgift enklare. Ändå är det naivt att anta att detta ensamt har gett impulsen till ökningen av fundamentalism. Visserligen borde, om något, de muslimska massornas fattiga och desperata tillstånd driva dem mer ivrigt till "modernisering", "västerländisering" och "demokrati", av vilka deras länder knappast har lyckats ta till sig! Till och med den vanligaste bonden ser dagligen en störtflod av bilder på tv-skärmen (som har blivit lika nödvändig som en säng i till och med de enklaste hushållen) som skildrar den västliga världens materialistiska framgång!

De verkliga orsakerna till denna ihållande ökning av islamisk medvetenhet är inte alls de som västerländska analytiker ständigt hänvisar till. Orsaken till deras oförmåga att förstå detta fenomen beror delvis på deras nedsjunkethet i det rent materiella. Vetenskapen och "evolutionsteorin" har gett dem — som de tror — bevis för att människan på sin höjd är inget mer än ett avancerat djur, en progressiv apa, och människans grundläggande behov skiljer sig föga, i grunden, från dem hos våra förmodade förfäder: mat, dryck, sömn, säkerhet mot rovdjur och sex. Tillfredsställ dessa, och människan borde vara nöjd. Den muslimska världen har i stort behållit mer kontakt med den mänskliga tillvarons verklighet: att lycka inte alls enbart är en materiell sak, utan faktiskt något mer djupgående, och att förståelsen av detta är lika viktig, kanske viktigare, för den mänskliga tillvarons välmående än enbart materiell

tillfredsställelse. De onda resultaten av denna materialistiska inställning är alltför uppenbara i den ruttna sociala situationen i det västerländska samhället. Dess effekter har också blivit uppenbara i de muslimska länderna själva.

Det andra skälet till att den islamiska återupplivningen har visat sig så populär är att det är uppenbart för många av muslimerna, särskilt de mer läs- och skrivkunniga och bildade, att Väst självt faktiskt inte tror på "demokrati", eller ens på några av de ideal, såsom "yttrandefrihet", "mänskliga rättigheter" och så vidare, som det påstår sig värna om så högt — utom när det passar deras egenintresse. Båda dessa synpunkter är inte begränsade till de muslimska fundamentalisterna. Faktum är att ett växande antal västerlänningar börjar ge uttryck för liknande känslor. Faktum är att tidigare nederlag, behovet av att bevisa sig, inkompetenta och korrupta regeringar knappast förklarar den fenomenala uppgången av Islam bland västerlänningar. Senaste uppskattningar har i genomsnitt lagt antalet på tre konvertiter till Islam varje dag i England ensamt. Ökningen är ännu högre i USA, och allt detta trots de ständiga förvrängningarna och fabricerade berättelserna mot Islam av politiker och media. Faktum är att i just de länder där Islam växer mest synbart (Egypten och Algeriet), kontrolleras regering, radio, TV och press alla fast av sekularisterna. Trots allt detta dör miljoner och åter miljoner (ibland bokstavligen) för att gå tillbaka till en bok som är fjortonhundra år gammal. Hur kan detta vara? Väl, "vetenskapen" och "förnuftet" har väl dödat Koranen och Islam på samma sätt som Bibeln och kristendomen? Det verkar inte vara fallet, och det finns goda skäl till varför!

Detta för oss till det tredje skälet, och faktiskt det viktigaste av alla, till varför det sker en fenomenal tillväxt av fundamentalism, och det är Islam självt. Som The Economist-artikeln sade: "... det finns goda skäl till varför den muslimska världens kultur anses av många vara Västs enda verkliga ideologiska konkurrent vid slutet av det tjugonde århundradet. Till skillnad från konfucianerna — och än mer till skillnad från latinamerikaner, slaver och japaner — hävdar Islam att vara grundat på en transcendental visshet. Visshetens är Guds Ord, uppenbarat stavelse för stavelse till Muhammad" ... "Som ett medel att binda en civilisation samman finns det inget substitut för en sådan visshet. Dessutom, och detta händer ingenstans annars, strömmar nya rekryter till för att ansluta sig till detta anspråk på visshet." (sid. 4, sp. 2)

Varför är det då så att undersökningen inte, innan sin uppmaning till muslimer att i praktiken överge sin religion och begå den oförlåtliga synden "Shirk" — genom att ersätta Allahs lagar med människors lagar — helt enkelt illustrerar att Koranen inte är Guds Ord, eller åtminstone några goda delar av den, så att några justeringar här och där bara skulle vara i linje med vad som hänt förut. Trots allt har detta redan grundligt åstadkommit med Bibeln. Nyligen betecknade några av världens ledande bibelforskare en god sjuttio procent av Jesu ord som aldrig ha sagts av honom, och präster uppger utan påföljd att delar av Bibeln, såsom Guds förstörelse av homosexuella i Sodom och Gomorra, inte är från Gud. Faktum är att vetenskapen och modern bibelvetenskap har kastat så mycket tvivel på bibelns texts autenticitet som helhet att ett nedsättande uttryck myntades för dem som insisterade på den

ohållbara ståndpunkten att den var "Guds Ord": Fundamentalister! Faktum är att de kristna fundamentalisterna hävdar om Bibeln vad muslimerna hävdar om Koranen. Varför kunde det kristna påståendet inte visa sig vara lika kraftfullt och en liknande ideologisk konkurrent? Skälet är att bara göra ett påstående inte är grunden för något. Påståendet behöver bevisas, och bevisningens tyngd ger påståendet kraft. Det är mycket svårt för den kristne att upprätthålla påståendet att Bibeln är Guds Ord, eftersom bevisen talar emot det. Illusionen om "evangelisk sanning" upprätthölls i medeltiden eftersom den bara var tillgänglig för ett fåtal, och de var präster! Andra förbjöds av påvligt dekret att läsa den, ibland under hot om dödsstraff. Med spridningen av läskunnighet och "upplysningstidens" gryning nådde Bibeln folkets händer. Dess interna motsägelser och vetenskapliga avvikelser blev uppenbara och den diskrediterades gradvis.

Den moderna världens anspråk på visshet är "vetenskapen" som, påstår den, har orsakat framsteg inom medicin och teknologi. Dess resultat är bevis på dess värde, och resultaten har uppnåtts under "demokratins" vingar. Sålunda är de två sammanflätade. Ett av de andra argumenten till förmån för "demokrati" är avsaknaden av större konflikter mellan de demokratiska nationerna under de senaste femtio åren och ett annat är det materiella välstånd den verkar ha gett. Det var faktiskt i *The Economist* jag minns att ha läst att "de västliga nationerna, mer än någon annan civilisation, har lyckats tillfredsställa människans materiella behov". Kraftfulla argument alla. Det finns alltså ett påstående och bevis som presenteras för att stödja det. (Vi skall, insha'Allah,

undersöka giltigheten av dessa påståenden senare.) Men saker stannar inte vid det. Från påståendet och den efterföljande stödande bevisningen bör ideologin sedan genomföras, annars skulle inte undersökningens författare vara så dristig att föreslå att någon (än mindre islamvärlden) borde anta hans idéer, bara på hans ord! Han tror att tyngden av bevis till stöd för det "moderna levnadssättet" är tillräcklig för att ge hans förslag kraft. En del av vad "demokratin" är, är kompromissens och pragmatikens anda: ganska rationellt mot bakgrund av mänsklig okunnighet och feltänkande. Problemet är att The Economist-undersökningen på något sätt förväntar sig att Islam skall fungera inom ett liknande ramverk. Islam är dock byggt på visshetsen om att det uppenbarats av den Allsmäktige Guden. Detta har konsekvenser, den viktigaste är att Allah inte är okunnig och feltänkande som människan, snarare är Han Allvetande och fullkomligt Perfekt, och därför kan det när det gäller Hans Ord inte vara tal om kompromiss eller pragmatik förutom där det uttryckligen tillåts.

Undersökningen försöker kringgå detta hinder genom att hänföra allt till en tolkningsfråga, men i verkligheten hade Allah redan förekommit detta påstådda kryphål när Han uppenbarade Islam fjortonhundra år tidigare genom att utse någon att förklara Bokens verser:

"Vi har uppenbarat för dig (O Muhammad) Påminnelsen (dvs. Koranen) och Vi har gjort dig till den som förklarar den." [Al-Qur'an 16:44]

Så förklaringen av Korantexten ges uteslutande till Muhammad, frid vare med honom, och saker lämnades inte vid det. Koranen förklarar också:

"Den som ifrågasätter Budbäraren och väljer en annan väg än de troendes väg, då skall Allah lämna dem på den väg de valt och föra dem till Helvetet — ett elakt tillflykt!"

Vad är de troendes väg? Profeten, frid vare med honom, förklarade: "Det som jag och mina följeslagare är på." Profeten, frid vare med honom, uppmanade dessutom muslimerna att hålla fast vid hans sätt och de rättleda efterträdarnas sätt. Dessa efterträdare har överfört kunskapen och sättet från generation till generation ända till idag, precis som Profeten, frid vare med honom, sade att de skulle: "Det kommer alltid att finnas en grupp bland denna 'ummah (gemenskap av troende) som är fast i sanningen, oskadd i sin tro av dem som motsätter sig dem." Det är just denna typ av övergripande helhet som gör Islam så frustrerande för dess kritiker och så övertygande för dess anhängare, och denna övergripande helhet sträcker sig genom alla Islams olika aspekter och discipliner. Islams anspråk på att vara grundat på vissheten om att det härstammar från den Allvetande Skaparen är inget tomt påstående, utan snarare ett påstående som backas upp av kraftfull bevisning. Kraftfull nog för dess anhängare att föredra det framför det som den moderna världen erbjuder!

Ingen tvekan om det!

Vad är det alltså för bevisning som Islam hävdar att presentera som är så övertygande? Den första frågan är autenticitet. Textens renhet är ganska avgörande för hela trosoandans anda. Detta beror på att när en text väl har visats sig ha korrumpats och förändrats för att följa doktrinära eller politiska behov, och om det inte finns något tillförlitligt sätt att skilja det korrupta från det rena, kan inte ett enda stycke i den texten lämnas ifrågasatt. Det är inte lika lätt med en ren och bevarad text. Detta förstås väl av de kristna fundamentalisterna. Om det inte är "Guds Ord", vilket verkligt värde har det som vägledning, förutom som en samling visdom? Få seriösa forskare, till och med bland Islams motståndare, har försökt bestrida Koranens historiska autenticitet. Det skulle faktiskt vara en meningslös övning, eftersom vem som helst som tar sig besväret att resa till Tasjkent (i det forna Sovjet) kommer att finna där ett fullständigt exemplar av Koranen skrivet av en av Profetens skrivare, Zayd ibn Thabit, på order av den förste kalifen Abu Bakr inom två år efter Profetens bortgång. Handskriften i Tasjkent är en kopia av det första manuskriptet, även skrivet av samme Zayds hand, men ungefär tolv år senare på order av 'Uthman ibn Affan, den tredje kalifen, med samtycke av fler än femtio av Profetens följeslagare som också hade skrivit delar av Koranen, och andra som hade memorerat den i sin helhet. Denna "'Uthmanska" Koran, som den senare kom att kallas, accepterades utan undantag av de överlevande följeslagarna till Profeten, frid vare med honom, som en och densamma som uppenbarades av Allah till Hans siste budbärare Muhammad, frid vare med

honom. Man kan ta vilket exemplar som helst av Koranen, från vilken moské som helst var som helst i världen, och jämföra det med Zayds mushaf och finna det exakt detsamma — ord för ord. Den reciteras till och med på samma dialekt som Profeten, frid vare med honom, reciterade den på. Vidare är arabiska, Koranens språk, ett levande språk och Boken har alltid funnits i folkets händer — inte bara i en handfull prästers domän.

Vem som helst som läser Koranen kan alltså vara viss bortom rimligt tvivel att de läser samma ord som uppenbarades för Muhammad, frid vare med honom, för mer än ett tusen fyrahundra år sedan.[10]

"Sannerligen! Det är Vi som har sänt ner Koranen och säkert skall Vi bevara den." [Al-Qur'an 15:9]

Verkligheten av att detta uttalande gått i uppfyllelse är ett tydligt tecken för mänskligheten och ett av Koranens uppenbara mirakel. Dessutom är denna bevarning inte bara begränsad till Koranen, utan också dess förklaring, sunnan, dvs. Profetens, frid vare med honom, handlingar, yttranden och tysta godkännanden. Dessa memorerades noggrant och skrevs ner av hans fruar och följeslagare, och fördes vidare tills de samlades i de mer kända hadith-böckerna ungefär två till tre hundra år efter Hijrah.[11] Hadith-litteraturens samling har inte, ganska omotiverat, åtnjutit samma allmänna acceptans för autenticitet som Koranen. Detta beror helt enkelt på att de medel genom vilka hadith bevarades var ett längre och mer komplicerat förfarande än det för Koranen, och därför ett relativt lättare mål för angrepp av Islams fiender. Några orientalister har till och med hävdade att hadith-autenticiteten är densamma

som de bibliska texterna.[12] Det är dock en mycket ytlig jämförelse, även om det finns vissa uppenbara likheter. Till exempel dök de stora hadith-böckerna såsom Sahih al-Bukhari, Sahih Muslim och Abu Dawuds Sunan inte upp förrän drygt två hundra år efter Hijrah. De som sammanställde böckerna var inte själva ögonvittnen. Många hadith inom hela hadith-litteraturen är tydligt fabricerade och av tveksam autenticitet, och innehåller som helhet motsägelser.

Dessa uttalanden är sanna i allmänhet, men en mer detaljerad studie av hadithens bevaringshistoria gör det omedelbart klart att verkligheten är ganska annorlunda. För det första, som vi nämnde om Koranen, är Profetens, frid vare med honom, språk bevarat. För det andra var de stora hadith-böckerna vi nämnde inte så mycket nya verk som samlingar av tidigare, mindre sådana. Det förekom också en hel del muntlig överföring, men samlarna av profetiska yttranden var extremt noggranna med att säkerställa att en given berättelse tillskriven Profeten, frid vare med honom, effektivt kunde bevisas som sådan. Metoden varigenom detta åstadkoms var genom isnaden eller kedjan av berättare. Från Islams tidigaste dagar efter Profetens, frid vare med honom, bortgång uppstod olika grupper som avvek från den islamiska undervisning som hade getts Profetens följeslagare. Dessa sekter började uppfinna yttranden som de tillskrev Profeten, frid vare med honom. Som svar på detta började Profetens följeslagare kräva att alla som vidarebefordrar en berättelse måste namnge vilken följeslagare de hade fått den från, och sanningshalten hos berättaren kunde därigenom fastställas. Följeslagarnas lärjungar fortsatte med

denna policy och ytterligare säkerhetsåtgärder lades till allt eftersom, ty inte bara behövdes följeslagarens namn utan också nästa berättare i överföringskedjan. Villkor lades fast för att dessa berättare skulle accepteras. De lärda skilde sig åt i en del av villkoren, vissa var strängare än andra, men tre grundläggande krav godkändes av alla. Först måste avsändaren vara en from muslim, för det andra måste de vara kända för att inte glömma, för det tredje fick de inte vara lögnare. Nästa generation av hadithöverförare började skriva ned namnen på alla som deltog i deras föreläsningar. Ingen tilläts att återberätta en hadith på den föreläsarens auktoritet om han inte deltog i föreläsningen där den hadithen berättades och dess mening förklarades. Ur detta utvecklades böckerna om "Rijal" där karaktären, minneskvaliteten, vistelseort, resor, lärare och lärjungar samt andra lärdes åsikter om alla hadithberättare förtecknades. Så utnyttjades alla tillgängliga metoder för att säkerställa att när hadith-vetenskapens lärde förklarade att en berättelse om Profeten, frid vare med honom, var autentisk, var den bortom rimligt tvivel sagt av honom. Denna metodik används inte bara för de profetiska traditionerna utan också yttranden av följeslagarna och de tidiga lärda. Varje sann lärd måste faktiskt kunna producera isnaden för sina lärare tillbaka till Profeten själv!

Bevisningens tyngd

Allah lade ner en utmaning i Koranen till mänskligheten i allmänhet och till araberna i synnerhet:

"Och om ni är i tvivel om vad Vi har sänt ner till Vår tjänare (Muhammad) frambringa då ett kapitel likartat detta och kalla era stödjare och hjälpare förutom Allah, om ni talar sanning!" [Al-Qur'an 2:23]

Araberna på Muhammads, frid vare med honom, tid hade ingen civilisation att tala om — inga magnifika vägar eller offentliga byggnader, inga vetenskapliga eller medicinska institutioner. Faktum är att de levde en mycket primitiv och barbarisk tillvaro. Det fanns en sak de utmärkte sig i — och det var deras språk. De gillade extremt poesi och var stolta över sina poetiska förmågor. De hyllade varandra, tillrättavisade — och argumenterade till och med — i poesi. Det fanns till och med en årlig marknad i Uhaz[13] enbart för poesi — det finaste av vilket hängdes på Ka'bahns dörr.[14] Muhammads tid var en tid då araberna befann sig på toppen av sina språkliga förmågor. Faktum är att ett av de finaste dikterna som någonsin skrivits på arabiska var av Labayd ibn Rabiyyah, vars dikt, när den reciterades i Uhaz, fick araberna att falla ner inför honom i beundran. När samme Labayd började höra Koranens verser omfamnade han Islam och slutade med poesi. När han en gång ombads recitera lite poesi sade han: "Vad! Efter Koranen?" Faktum är att många araber trädde in i Islam bara av att höra Koranen, eftersom det för dem var ett avgörande bevis för dess guddomliga ursprung. De visste att ingen människa kunde producera en sådan vältalighet. Koranens utmaning till människan att

producera dess like är inte, som vissa tror, bara likt Shakespeares, Shelleys, Keats' eller Homeros unikhets natur. Koranen utmärkte sig i sin mycket uppbyggnad. Poesi på arabiska faller in under sexton olika "Bihar" (rytmiska former[15]), och utöver det har de talarnas språk, rimprosa och normalt tal. Koranens form passade inte in i någon av dessa kategorier. Det var detta som gjorde Koranen oefterhärmlig och lämnade de hedniska araberna rådlösa inför hur de skulle bekämpa den. Alqamah ibn 'Abdul-Manaf bekräftade detta när han tilltalade deras ledare, Quraysh[16]: "O Quraysh, en ny katastrof har drabbat er. När Muhammad var ung var han den mest omtyckte bland er, den mest sannfärdige i tal och den mest pålitlige, ända tills ni såg gråa hår vid hans tinninge och han förde sitt budskap till er. Ni sade att han var en trollkarl, men det är han inte, ty vi har sett sådana och deras spottande och deras knutar. Ni sade att han var en siare, men vi har sett sådana och deras beteende och hört deras rim. Ni sade en spåman, men han är inte en spåman, ty vi har hört deras rim; och ni sade en poet, men han är inte en poet, ty vi har hört alla slags poesi. Ni sade att han var besatt, men det är han inte, ty vi har sett de besatta och han visar inga tecken på deras gäspning och viskning och yrsel. O Quraysh-folk, se till era angelägenheter, ty vid Allah har en allvarlig sak drabbat er."

Quraysh beslutade att den enda övertygande propagandan de kunde göra mot Profeten, frid vare med honom, var att hans tals magi vände en man bort från hans far, hustru, bror och familj. Så Abu Lahab väntade på vägarna in till Makkah under Hajj-säsongen och varnade folk för att lyssna till Muhammads

tal. Tufayl ibn 'Amr, hövding för Daws-stammen och en framstående poet, var en sådan man som makkanerna anröpte, som han själv nämnde:

"Jag närmade mig Makkah. Så fort Quraysh-ledarna såg mig kom de fram till mig och hälsade mig hjärtligast och inhyste mig i ett storslaget hus. Deras ledare och notabiliteter samlades sedan och sade: 'O Tufayl, du har kommit till vår stad. Den man som påstår sig vara en profet har förstört vår auktoritet och krossat vår gemenskap. Vi är rädda att han skulle lyckas underminera dig och din auktoritet bland ditt folk precis som han har gjort med oss. Tala inte med mannen. Lyssna på inget sätt på vad han säger. Han har en trollkarlens tal som orsakar splittring mellan far och son, mellan bror och bror och mellan man och hustru.' De fortsatte att berätta de mest fantastiska historier för mig och skrämde mig med berättelser om hans otroliga gärningar. Jag bestämde mig då för att inte närma mig denna man eller tala med honom eller lyssna på vad han sade. Följande morgon gick jag till dyrkansplatsen för att utföra tawaf runt Ka'bahn som en dyrkanshandling till avgudarna som vi pilgrimerade till och ärade. Jag stoppade bomull i mina öron av fruktan att något av Muhammads tal skulle nå min hörsel. Så fort jag trädde in på dyrkansplatsen såg jag honom stå nära Ka'bahn. Han bad på ett sätt som skilde sig från vår bön. Hela hans dyrkningssätt var annorlunda. Synen fånglade mig. Hans dyrkan fick mig att darra och jag kände mig dragen till honom, trots mig själv, tills jag var ganska nära honom. Trots den försiktighetsåtgärd jag hade vidtagit lät Gud att en del av vad han sade nådde min hörsel och jag sade till mig själv: 'Vad håller du på med, Tufayl? Du är en insiktsfull poet. Du kan skilja mellan

det goda och det dåliga i poesi. Vad hindrar dig från att lyssna på vad mannen säger? Om vad som kommer från honom är gott, acceptera det, och om det är dåligt, förkasta det.' Jag stannade kvar tills Profeten lämnade för sitt hem. Jag följde honom när han trädde in i sitt hus och jag trädde även in och sade: 'O Muhammad, ditt folk har sagt vissa saker till mig om dig. Vid Gud skrämde de mig ständigt bort från ditt budskap så att jag till och med blockerade mina öron för att hålla ute dina ord. Trots detta lät Gud mig höra något av det och jag fann det gott. Berätta mer för mig om ditt uppdrag.' Profeten, frid vare med honom, gjorde det och reciterade för mig suran al-Falaq. Jag svär vid Gud att jag aldrig hade hört så vackra ord förut. Inte heller har ett ädlare eller rättfärdigare uppdrag någonsin beskrivits för mig. Jag sträckte då ut min hand till honom i trohet och vittnade om att det inte finns något värdigt dyrkan utom Allah och att Muhammad är Allahs budbärare. Så trädde jag in i Islam. Inte ens Quraysh-ledarna kunde motstå att höra Koranen."

Ibn Ishaqs sirah (dvs. profetisk biografi) rapporterar en incident då Abu Sufyan, Abu Jahl och Al-Akhnas smög ut ur sina hus nattetid för att lyssna på Profeten recitera Koranen — gömda på sina platser till gryningen. På vägen hem möttes de och tillrättavisade varandra och sade: "Gör det inte igen, ty om något av de svagsinnade dårarna ser er, väcker ni misstanke hos dem." Detta hände tre nätter i rad tills de svurit en högtidlig ed till varandra att inte göra det igen. 'Utbah ibn Rabi'ah, en hövding för Quraysh, föreslog under ett av deras möten där de diskuterade möjliga medel för att stoppa Muhammads predikande att man gör några förslag till Muhammad och "ger honom vad han

vill, så att han lämnar oss i fred." Deras ledare gick med på detta, så 'Utbah gick och satte sig bredvid Profeten, frid vare med honom, och sade: "O min brorson, du är en av oss som du vet, av stammens ädlaste och innehar en värdig position i härstamning. Du har kommit till ditt folk med en viktig angelägenhet, splittrar deras gemenskap därigenom och förlöjligar deras seder, och du har förolämpat deras gudar och deras religion och förklarat att deras fäder var otrogna, så lyssna på mig och jag skall lämna några förslag och kanske kan du acceptera ett av dem." Profeten gick med på det och han fortsatte: "Om vad du vill är pengar skall vi göra dig till vår hövding så att ingen kan bestämma något utan dig; om du vill ha suveränitet skall vi göra dig till kung, och om den ande som kommer till dig, som du ser, är sådan att du inte kan bli av med honom, skall vi söka en läkare åt dig och utmatta våra tillgångar för att bli dig botad, ty ofta tar sig en familjär ande i besittning av en man tills han kan bli botad." Profeten, frid vare med honom, lyssnade tålmodigt och sade sedan: "Lyssna nu på mig." Profeten, frid vare med honom, reciterade sedan från början av suran Fussilat (kapitel 41) tills nedfallandets vers, där Profeten föll ned, och hela tiden lyssnade 'Utbah uppmärksamt, sittande på sina händer och lutade mot dem. Profeten, frid vare med honom, sade sedan: "Du har hört vad du har hört, Abu'l-Walid; resten är upp till dig." När 'Utbah återvände till sina följeslagare märkte de att hans uttryck hade förändrats helt och hållet och de frågade vad som hänt. Han sade att han hade hört ord som han aldrig hade hört förut och som varken var poesi eller trolldom. "Ta mitt råd och gör som jag gör, lämna den här mannen helt ensam, ty vid Gud, de ord jag har hört skall

spridas vida. Om de andra araberna dödar honom har andra befriat er från honom; om han vinner över araberna skall hans suveränitet vara er suveränitet, hans makt er makt och ni skall blomstra genom honom." De sade: "Han har trollbundet dig med sin tunga." Varpå han svarade: "Ni har min åsikt, ni måste göra vad ni anser lämpligt."

Sådan var Koranens kraft att 'Umar ibn al-Khattab, som var på väg att döda Profeten, upptäckte att hans syster och hennes man reciterade Koranen. Efter att ha läst tjugo verser gick han istället till Profeten, frid vare med honom, och omfamnade Islam. Hur är det möjligt för en okunnig och outbildad man, obekant med poesi, att kunna producera ett verk av ojämförlig vältalighet och perfekt retorik, så att till och med de samlade experterna och mästarna i alla poesiformer och det arabiska språket var oförmögna att producera liknandet av dess minsta kapitel? De valde faktiskt snarare att kämpa mot Profeten, frid vare med honom. Så dödades blommorna av deras adel och deras handel och rykte förstördes. Hur kunde de välja detta snarare än att bemöta Koranens verser? Det är som at-Tabari skrev i inledningen till sin Tafsir (kommentar till Koranen): "Det kan inte råda något tvivel om att vältalighetens högsta och mest lysande grad är den som uttrycker sig med störst klarhet, gör talarens avsikt tydlig och underlättar lyssnarens förståelse. Men när den stiger bortom denna nivå av vältalighet och transcenderar vad människan klarar av, så att ingen av Guds tjänare kan mäta sig med den, blir den ett bevis och ett tecken för Enhetens, den Allsmäktiges budbärare. Den är då motstycket till att uppväcka de döda och bota de spetälska och blinda, själva bevisen och tecknen

för budbärarna eftersom de transcenderar den högsta uppnåbara nivån av mänsklig medicin och terapi ..." Fortsättningsvis säger at-Tabari: "... det är uppenbart att det inte finns något tal mer värtaligt, ingen visdom mer djupgående, inget tal mer sublim, ingen uttrycksform mer ädel, än detta klara tal och anförande med vilket en enda man utmanade ett folk vid en tid när de var erkända mästare i talkonstens och retorikens, poesins och prosans, rimprosan och profetians konst. Han reducerade deras fantasi till dårskap och demonstrerade otillräckligheten i deras logik. Han tog avstånd från deras religion och kallade dem alla att följa honom, acceptera hans uppdrag, vittna om dess sanning och bekräfta att han var Budbäraren som sänts till dem av deras Herre. Han lät dem veta att demonstrationen av sanningen i vad han sade, beviset för äktheten i hans profetskap, var bayanen (det klara talet), hikmah (visheten), furqanen (kriteriet mellan sanning och osanning), som han förmedlade till dem på ett språk likt deras språk, i ett tal vars mening stämde överens med meningen i deras tal. Sedan berättade han för dem att de var oförmögna att frambringa något jämförbart ens med en del av vad han hade fört, och att de saknade förmågan att göra detta. De erkände alla sin oförmåga och vittnade frivilligt om sanningen i vad han hade fört, och bar vittnesbörd om sin egen otillräcklighet..."

Om vi analytiskt undersöker påståendet hos vem som helst om profetskap finns det tre möjligheter om ett sådant påstående. Den första möjligheten är att individen är en lögnare. Den andra möjligheten är att individen uppriktigt tror sig ta emot uppenbarelse men bara lider av en form av villfarelse, och den

tredje är att individen faktiskt tar emot uppenbarelse och talar sanning. Det är intressant att nämna några av de argument som de kristna och sekuläristiska orientalisterna rest mot Muhammad, frid vare med honom, eftersom de tagna som helhet erbjuder ett avgörande bevis till hans förmån. En tankeskola har, i princip, föreslagit att Muhammad var en lögnare och en förfalskare; att han lärde av olika rabbiner och kristna präster, och under sina olika reträtter till Ljusets Berget sammanställde Koranen. Vissa har försökt mildra dessa anklagelser genom att hävda att han drevs av en uppriktig önskan att reformera sitt folk och sålunda uppfann Islam för att uppnå detta. Andra anklagar honom för mer världsliga intressen och citerar det stora antalet hustrur som bevis för detta. Denna metod har förkastats av den andra tankeskolan, som efter att ha observerat bevisningen om Muhammads karaktär som placerar honom långt bortom lögn och bedrägeri, och verkligheten av hans livsstil som var ett mönster av enkelhet och till och med fattigdom, efter att inte ha funnit något bekräftande bevis för att han hade några rabbiner eller präster som lärare, och det fullständiga accepterandet av hans påstående av hans nära familj och fruar, för vilka all duplicitet oundvikligen hade avslöjats, har hävdat att han var fullständigt uppriktig i sitt påstående om profetskap och att han verkligen trodde att han var en profet som fick uppenbarelse. De, också oförmögna att acceptera möjligheten att Muhammad verkligen var en Profet, försöker sig på olika psykoanalytiska förklaringar, som att Koranen är en röst från det undermedvetna, eller att uppenbarelsen frambringades av transar orsakade av epileptiska anfall. Grundpåståendet är att Muhammad var vilsedd.

Vi skall inte här försöka vederlägga dessa anklagelser i detalj. En ytlig granskning av de motstående ståndpunkterna kommer att räcka. Det som gör detta till ett avgörande bevis till Muhammads förmån är att han inte kan vara en beräknande lögnare och vilsedd på samma gång. En man som uppriktigt tror att han är en Profet sitter inte och tänker och planerar vad han skall säga nästa dag, eftersom han tror att Gud skall uppenbara det för honom! Ändå behöver Islams motståndare båda för att förklara fenomenet Muhammad. Han behöver vara en listig och beräknande bedragare för att förklara Koranens information och språkliga oefterhärmarhet, men han behöver vara vilsedd för att förklara hans uppenbara uppriktighet. Om man tar dessa två informationssamlingar tillsammans är det enda sättet att förena dem den tredje möjligheten, att han verkligen var det han påstod sig vara — Allahs Budbärare.

Faktum är att Quraysh tyckte det var mycket svårt att producera ett övertygande argument mot Muhammad, frid vare med honom. De visste att Muhammad, frid vare med honom, var oförmögen att producera sådant som Koranen, varken i sin värtalighet eller i den kunskap den innehåller. De var också bekanta med hans karaktär och personlighet och erkände att han hade varit den bäste, mest pålitlige och mest omtyckte bland dem. Till och med Abu Lahab, Profetens ihärdige fiende, sade: "Vi kallar dig inte en lögnare, Muhammad, vi tror bara inte på vad du har fört." I verkligheten var Abu Lahabs motivation att vägra acceptera Muhammad stammens rivalitet. När Profeten, frid vare med honom, för första gången fick uppenbarelse att öppet

kalla sitt folk till Islam gick han till toppen av berget Safa och kallade alla stammar i Makkah tills de alla hade samlats eller sänt en representant. Han sade till dem: "O mitt folk, om jag berättade för er att det fanns en grupp ryttare som höll på att anfalla bakom det här berget, skulle ni tro mig?" De svarade alla: "Ja! Varför skulle vi inte tro dig, vi hörde aldrig annat än sanning från dig!" Så sade Profeten, frid vare med honom: "Jag har kommit för att varna er för ett fruktansvärt straff från er Herre." Alltså vittnade Muhammads folk om hans sannfärdighet och att de aldrig hade hört lögnen från honom. Och som Heraklios, den bysantinska romerske kejsaren, sade när han frågade ut Abu Sufyan om Profeten, frid vare med honom: "Om han inte ljuger om människor, då ljuger han inte om Allah!"

En tankeväckande undersökning

Profeten visade dessutom talrika egenskaper som Heraklios, den bysantinska romerske kejsaren, igenkände som tecken på att Muhammad verkligen var den Profet som de (de kristna) hade väntat på, som följande berättelse visar:

"Abdullah ibn 'Abbas rapporterade att Abu Sufyan ibn Harb informerade mig om att Heraklios hade sänt ett budskap till honom medan han hade åtföljt en karavanvagnarad från Quraysh. De var köpmän som bedrev handel i ash-Sham (dvs. Syrien, Palestina, Libanon och Jordanien), och vid den tid då Allahs budbärare hade vapenstillestånd med Abu Sufyan och de avgudadyrkande Quraysh. Så Abu Sufyan och hans följeslagare gick till Heraklios i Ilya (Jerusalem). Heraklios kallade in dem i sitt hov och alla hans dignitärer var runt honom. Han kallade till sin tolk som, översättande Heraklios fråga, sade till dem: 'Vem bland er är nära besläktad med den man som påstår sig vara en Profet?' Abu Sufyan svarade: 'Jag är hans närmaste släkting.' Heraklios sade: 'Låt honom komma nära mig och låt hans följeslagare stå bakom honom.' Heraklios bad sin tolk tala om för Abu Sufyans följeslagare att han ville ställa några frågor till mig angående den mannen och att om jag ljög skulle de motsäga mig. Abu Sufyan tillade: 'Vid Allah, hade jag inte fruktat att mina följeslagare stämplade mig som lögnare, hade jag inte talat sanning om Profeten.' Den första frågan han ställde mig om honom var: 'Vilken är hans familjestatus bland er?' Jag svarade: 'Han tillhör en ädel familj bland oss.' Heraklios frågade vidare: 'Har någon annan bland er hävdats detsamma före honom?' Jag svarade: 'Nej!' Han sade: 'Var någon bland hans

förfäder kung?' Jag svarade: 'Nej!' Heraklios frågade: 'Är det de förmögna eller de fattiga som följer honom?' Jag svarade: 'Det är de fattiga som följer honom.' Han sade: 'Ökar eller minskar hans anhängare?' Jag svarade: 'De ökar.' Han frågade sedan: 'Har någon bland dem som anammar hans religion blivit missnöjd och avfallit från religionen efteråt?' Jag svarade: 'Nej!' Heraklios sade: 'Har du någonsin anklagat honom för att ljuga innan hans påstående?' Jag svarade: 'Nej!' Heraklios sade: 'Håller han sina löften?' Jag svarade: 'Nej. Vi är i vapenstillestånd med honom men vi vet inte vad han kommer att göra i det.' Jag kunde inte hitta möjlighet att säga något mot honom utom att Heraklios frågade: 'Har ni någonsin haft krig med honom?' Jag svarade: 'Ja.' Sedan sade han: 'Vad var resultatet av striderna?' Jag svarade: 'Ibland var han segrande och ibland vi.' Heraklios sade: 'Vad beordrar han er att göra?' Jag sade: 'Han befäller oss att dyrka Allah, och Allah ensam, och att inte dyrka något tillsammans med Honom, och att ta avstånd från allt vad våra förfäder har sagt. Han befäller oss att be, tala sanning, vara kyska och upprätthålla goda relationer med vår käraste.' Heraklios bad tolken att förmedla till mig följande: 'Jag frågade dig om hans familj och ditt svar var att han tillhörde en mycket ädel familj. I verkligheten kommer alla Profeter från ädla familjer bland sina respektive folk. Jag frågade dig om någon annan bland er hade gjort ett sådant anspråk, ditt svar var nekande. Om svaret hade varit jakande hade jag misstänkt att den här mannen följde den föregående mannens yttrande. Sedan frågade jag dig om någon av hans förfäder var kung. Ditt svar var nekande, och om det hade varit jakande hade jag trott att den här mannen ville ta tillbaka sitt

kungarrike. Jag frågade vidare om han någonsin anklagades för att ljuga innan han sade vad han sade, och ditt svar var nekande. Så jag undrade hur en person som inte ljuger om andra kan ljuga om Allah. Sedan frågade jag dig om det var de rika människorna eller de fattiga som följde honom. Du svarade att det var de fattiga som följde honom. Och i verkligheten har alla Profeter följts av just denna klass av människor. Sedan frågade jag dig om hans anhängare ökade eller minskade. Du svarade att de ökade, och i verkligheten är detta trohetens väg, tills den är fullständig i alla avseenden. Jag frågade vidare om det fanns någon som efter att ha anammat hans religion blev missnöjd och kasserade sin religion. Ditt svar var nekande, och i verkligheten är detta tecknet på sann tro när dess glädje träder in i hjärtat och blandar sig med det fullständigt. Jag frågade om han någonsin hade svikit. Du svarade nekande och likaså sviket Profeterna aldrig. Sedan frågade jag dig vad han beordrade er att göra. Du svarade att han beordrade er att dyrka Allah och Allah ensam och att inte dyrka något tillsammans med Honom och förbjöd er att dyrka avgudar och beordrade er att be, tala sanning och att inte begå olagligt hor. Om vad du sade är sant skall han mycket snart inta platsen under mina fötter och jag visste det av skrifterna att han skulle framträda, men jag visste inte att han skulle vara från er, och om jag kunde nå honom definitivt, skulle jag genast gå för att möta honom och om jag vore med honom, skulle jag sannerligen tvätta hans fötter."

Heraklios begärde sedan brevet adresserat av Allahs Budbärare som levererats av Dihyah till guvernören i Busra, som vidarebefordrade det till Heraklios för att läsa. Brevets innehåll var som följer:

"I Allahs, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. Från Muhammad, Allahs tjänare och Hans Budbärare till Heraklios, Bysantinernas härskare. Frid vare med honom som följer den rätta vägen. Vidare bjuder jag in er till Islam, och om ni antar Islam skall ni vara trygga, och Allah skall fördubbla er belöning, och om ni avvisar denna inbjudan begår ni en synd genom att vilseleda era bönder: 'O Bokens folk! Kom till ett ord som är gemensamt för oss och er, att vi dyrkar ingen utom Allah och att vi inte associerar något i dyrkan med Honom, och att ingen av oss tar andra som Herrar vid sidan av Allah. Om de sedan vänder bort, säg: Bär vittnesbörd om att vi är muslimer (dvs. de som underkastade sig Allahs vilja).'"

Abu Sufyan tillade sedan: "När Heraklios hade avslutat sitt tal och läst brevet uppstod ett stort oväsen i det kungliga hovet. Vi visades då ut ur hovet. Jag berättade för mina följeslagare att frågan om Ibn Abi Kabsha (ett nedsättande öknamn för Profeten) hade blivit så framträdande att till och med Bysantinernas kung fruktar honom. Sedan började jag bli övertygad om att han skulle bli erövraren i en nära framtid tills jag omfamnade Islam." Undertextens berättare tillägger: "Ibn An-Natur var Jerusalems guvernör och Heraklios besökte Jerusalem, han vaknade upp på morgonen i ett tungsint humör. Några av hans präster frågade honom varför han var på det humöret? Heraklios var en siare och en astrolog. Han svarade: 'På natten när jag tittade på stjärnorna såg jag att ledaren för dem som praktiserar omskärelse hade dykt upp. Vilka är de som praktiserar omskärelse?' Folket svarade: 'Utom judarna praktiserar ingen omskärelse, så du borde inte vara rädd för dem. Utfärda bara

order om att döda varje jude som finns i landet.' Medan de diskuterade detta fördes en budbärare sänd av Ghassans kung för att förmedla nyheten om Allahs Budbärare till Heraklios in. Efter att ha hört nyheten beordrade han folket att gå och se om Ghassans budbärare var omskuren. Folket berättade för Heraklios efter att ha sett honom att han var omskuren. Heraklios frågade honom sedan om araberna. Budbäraren svarade att araberna också praktiserade omskärelse. Efter att ha hört det anmärkte Heraklios att arabernas suveränitet hade dykt upp. Heraklios lämnade sedan för Homs och stannade där tills han fick svar på sitt brev från sin vän som höll med honom i sin åsikt om Profetens framträdande och det faktum att han var en Profet. På det bjöd Heraklios in alla Bysantinernas huvuden att samlas i hans palats i Homs. När de samlades beordrade han att alla palatsers dörrar skulle stängas. Han kom sedan ut och sade: 'O Bysantiner! Om framgång är er önskan och om ni söker rätt vägledning och vill att ert rike skall bestå, ge då en trohetslöfte till denna Profet!' Vid dessa ord rusade folket mot palatsets portar som åsnor men fann dörrarna stängda. Heraklios insåg deras hat mot Islam och när han tappade hoppet om att de skulle anta Islam beordrade han att de skulle föras tillbaka in i auditorium. Han sade: 'Det jag just sade var för att testa styrkan i er övertygelse och jag har sett den.' Folket föll ned inför honom och var nöjda med honom och detta var slutet på Heraklios berättelse (i samband med hans tro).

Ännu ett frågande sinne

Heraklios var inte den ende härskaren som igenkände Muhammads profetskap. Negus, Abyssinians härskare, igenkände likaså Islams budskap och Koranens ord som av guddomligt ursprung när han förhörde muslimerna som hade emigrerat för att undvika tortyr och förtryck från de hedniska Quraysh. Profetens påstående ges ytterligare tyngd av talrika kristna och judiska lärda, både under Muhammads tid och efteråt, som igenkände honom som den siste budbäraren som förutsades i deras skrifter. Fallet med Heraklios har redan nämnts. Bahira, munken som somliga orientalister fåfängt har försökt föreslå var Muhammads lärare, igenkände tecknen på profetskap på honom medan Muhammad var en pojke som åtföljde sin farbror Abu Talibs karavantåg till Syrien, liksom Waraqah, en av de få kristna i Makkah, som hade översatt delar av de kristna skrifterna till arabiska och var kusin till Muhammads hustru Khadijah. Faktum är att efter det att Profeten hade fått den första uppenbarelsen gick han till denne samme Waraqah, som sade: "Sannerligen, vid Honom i vars hand Waraqa's själ är, du är detta folks Profet. Den störste ängeln som kom till Musa har kommit till dig. Du kommer att kallas en lögnare och de kommer att behandla dig försmädligt och driva ut dig och kämpa mot dig." Al-Jurud ibn Akala, en kristen lärd och härskare över sitt folk, kom för att besöka Profeten och sade: "Vid Allah du har kommit med sanningen och talat sant, som en Profet har jag funnit din beskrivning i Evangeliet och jungfruns son har tillkännagivit ditt ankomst." Al-Jurud antog sedan Islam tillsammans med sitt folk. Också Muqauqas, Kopternas kung,

svarade i sitt brev som sändes till honom av Profeten med inbjudan att anta Islam: "Jag har läst ditt budskap och förstått vad du nämnde i det, och vad du kallar till. Jag har förstått att en Profet skulle sändas och tänkte att han skulle dyka upp i Sham och jag har hedrat din budbärare."

Berättelsen om en av Profetens följeslagare, Salman Persern, illustrerar detta ytterligare:

"Jag var en persisk man från Isfahans folk från en stad känd som Jayi. Min far var stadens hövding. För honom var jag det käraste av Allahs skapelse. Hans kärlek till mig nådde den punkt att han litat mig med att övervaka elden han tänt, som inte fick slockna. Min far ägde mark och en dag medan han var upptagen bad han mig att gå och inspektera marken och hämta därifrån några saker han ville ha. På vägen råkade jag på en kristen kyrka. Jag hörde rösterna av folkets böner inne. Jag visste inte vad som pågår i andras liv eftersom min far hade hållit mig instängd i sitt hus. Så när jag råkade på dessa människor och hörde deras röster gick jag in och iakttog vad de sysslade med. När jag såg dem tyckte jag om deras böner och blev intresserad av deras religion. Jag sade till mig själv: 'Vid Allah, denna religion av deras är bättre än vår.' Vid Allah lämnade jag dem inte förrän vid solnedgången och inspekterade aldrig min fars mark. Jag frågade: 'Var är denna religions ursprung?' De sade: 'I ash-Sham (dvs. Större Syrien).' Jag återvände till min far som hade oroat sig och sänt folk efter mig. Vid min ankomst sade han: 'O son! Var har du varit? Litade jag inte dig med ett uppdrag?' Jag sade: 'Jag råkade på några människor som bad i sin kyrka och jag tyckte om vad de stod för av sin religion. Vid Allah stannade jag

hos dem till solnedgången.' Min far sade: 'O son! Det finns inget gott i den religionen. Din faders religion är bättre.' Jag sade: 'Nej, vid Allah, den är bättre än vår religion.' Han hotade mig och kedjade mig vid foten och höll mig instängd i huset..." [Berättelsen fortsätter och Salman slutligen möter Profeten i Madinah och bekräftar tecknens på Profetskapet och antar Islam.]

Bland Bokens folk...

Stora mängder kristna omfamnade Islam under och strax efter de islamiska erövringarna efter Profetens bortgång. De tvingades aldrig; det var snarare ett igenkännande av vad de redan förväntade sig. Anselm Tormeeda, en präst och kristen lärd, var en sådan person vars historia är värd att berätta. Han skrev en berömd bok *Gåvan till den intelligente* för att vederlägga de kristnas argument. I inledningen till detta verk berättar han sin historia:

"Det skall bli känt för er alla att mitt ursprung är från staden Mallorca, som är en stor stad vid havet, mellan två berg och delad av en liten dal. Det är en handelsstad med två underbara hamnar. Stora handelsfartyg ankrar i hamnen med olika varor. Staden ligger på ön som har samma namn — Mallorca, och det mesta av dess land är befolkat med fikon- och olivträd. Min far var en välrespekterad man i staden. Jag var hans ende son. När jag var sex år gammal sände han mig till en präst som lärde mig att läsa Evangeliet och logik, vilket jag slutförde på sex år. Därefter lämnade jag Mallorca och reste till staden Larda, i Castiljonens region, som var lärandecentrumet för kristna i den regionen. Tusen till tusen och ett halvt kristna studenter samlades där. Alla stod under administrationen av prästen som undervisade dem. Jag studerade Evangeliet och dess språk i ytterligare fyra år. Sedan lämnade jag för Bologna i Anbardiaregionen. Bologna är en mycket stor stad och är lärandecentrumet för alla människor i den regionen. Varje år samlas mer än tvåtusen studenter från olika platser. De täcker sig med grovt tyg som de kallar 'Guds nyans'. Alla, vare sig son till en arbetare eller son till en härskare, bär detta omslag för att

skilja studenterna från andra. Bara prästen undervisar, kontrollerar och leder dem. Jag bodde i kyrkan hos en åldrad präst. Han var mycket respekterad av folket för sin kunskap och religiösitet och asketism, som skilde honom från de andra kristna prästerna..." [Berättelsen fortsätter och Anselm Torneeda till slut omfamnar Islam i Tunis.]

Det fanns också ett judiskt samhälle som bodde i Madinah som hade emigrerat dit för att vänta på den förväntade profeten. Faktum är att de brukade hota de hedniska araberna i Madinah med hans ankomst och sade att Profeten skulle förgöra dem som Allah förgörde 'Ad och Thamud. Det var en av de faktorer som fick dessa araber att hasta sig att ansluta sig till Profeten när de hörde om honom. En lärd jude, Ibn al-Hayyaban, hade lämnat Syrien sju år före profetets ankomst och när han låg döende hade berättat för sitt folk: "O judar, vad tror ni förmådde mig att lämna ett land med bröd och vin för att komma till ett land av svårigheter och hunger?" När de svarade att de inte kunde tänka sig varför sade han att han hade kommit till det här landet i väntan på att se en profets framträdande vars tid var nära. Detta var staden dit han skulle emigrera och han hoppades att han skulle sändas så att han kunde följa honom. En hel del av de judiska rabbinerna omfamnade Islam, inklusive 'Abdullah ibn Salam som, när han gick till Profeten för att tillkännage sin Islam, sade: "O Allahs Profet! Mitt folk är mycket listigt, så kalla dem och fråga dem vad de tycker om mig." Profeten gjorde detta och frågade dem: "Vad tycker ni om 'Abdullah ibn Salam?" De sade: "Vid Allah är han den bäste av oss och den ädlaste och mest lärde bland oss!" Profeten frågade: "Vad skulle ni säga om han

omfamnade Islam?" De svarade: "Vi söker tillflykt hos Allah! Det skulle han aldrig göra!" Profeten frågade igen: "Vad skulle ni säga om han gjorde det?" Åter sade de: "Vi söker tillflykt hos Allah från det!" Sedan kom 'Abdullah fram bakom täcket och sade: "Jag vittnar om att det inte finns något värdigt dyrkan utom Allah och att Muhammad är Hans Budbärare!" Så hans folk började omedelbart bespotta honom och sade: "Han är den sämste av oss och den lägste av börd och mest okunnige." 'Abdullah ibn Salam kommenterade en gång versen: "Och de (Bokens folk) känner detta (att Muhammad är Allahs Budbärare) som de känner sina egna söner." "Vid Allah talar Allah sanning, ty vi förlitar oss bara på våra hustrur angående våra söner, medan Allah har talat om er i Sin Bok (dvs. Torah)." Han vittnade också om att när han hörde om Profeten kände han redan till hans namn, tid och ankomstort.

Det finns talrika incidenter där judar satte på prov och förhörde Profeten, en del accepterade honom och andra inte. Profetens hustru, Safiyyah bint Huyyay, sade om sin far och farbror (som var judar): "När Allahs Budbärare anlände till Quba gick min far Huyyay ibn Akhtab och min farbror Abu Yasir till honom efter morgonbönen medan det fortfarande var mörkt och de återvände inte förrän vid solnedgången. De återvände trötta och modstulna och gick långsamt. Jag gick nära dem men de vände sig inte ens mot mig på grund av sin sorg. Sedan hörde jag min farbror säga till min far: 'Är det han?' Han svarade: 'Ja, vid Allah'. Min farbror sade: 'Känner du igen honom och bekräftar honom?' Han sade: 'Ja'. Min farbror sade: 'Hur känner du inför honom?' Han sade: 'Vid Allah! Hat och fiendskap så länge jag lever.'"

Profetior, förutsägelser och tidigare händelser

Jag influerades själv av min kunskap om Bibeln att acceptera Muhammads profetskap och har haft två judiska rabbiner som erkände för mig i Speaker's Corner att Muhammad var den Profet som omtalades i deras böcker. Det har länge erkänts att ett säkert tecken på sanningen i ett påstående om profetskap är förmågan hos den individen att noggrant och konsekvent förutsäga framtida händelser. Detta gäller i synnerhet kristna som ofta frågar "Vad profeterade Muhammad?". Detta beror på att Bibeln anger detta som ett medel att skilja en sann Profet från en falsk. Alla kan förutsäga framtiden ibland, vissa kan göra det rätt för sig en hel del av gångerna, men bara den som tar emot information från Den som har fullständig kunskap om framtiden kan göra det rätt varje gång. Det finns många förutsägelser i både Koranen och de autentiserade yttranden av Profeten Muhammad som har gått i uppfyllelse.

Koranen säger: "Ni skall träda in i den heliga moskén, om Allah vill, trygga, med rakade huvuden, kortklippt hår och utan fruktan." [Al-Qur'an 48:28] Det här stycket uppenbarades efter det att Profeten hade hindrats av Quraysh från att utföra 'Umrah (den mindre vallfärden) och ett fördrag ingicks mellan muslimerna och hedningarna i Hdaybiyya, sex år efter Profetens emigration från Makkah. Från denna svaghetens position, på bara två år, gick versen i uppfyllelse, Makkah erövrades och muslimerna utförde vallfärden, rakade sina huvuden och en del klippte håret.

Koranen säger: "Allah har lovat dem bland er som tror och gör goda gärningar att Han sannerligen skall ge dem arv i landet precis som Han gav arv åt dem

som var före dem; att Han skall etablera i auktoritet deras religion som Han har valt åt dem. Och att Han skall förändra deras tillstånd efter fruktan till ett av trygghet och frid. De skall dyrka Mig ensam och inte associera något med Mig." [Al-Qur'an 24:55] Och också: "Säg till dem som förnekar tron, snart skall ni besegras." [Al-Qur'an 3:12] och "När Allahs hjälp och Seger kommer och du ser folket träda in i Allahs religion i skaror..." [Al-Qur'an 110:1-2] Den första versen uppenbarades i muslimskt svaghetstillfälle och lovade de rättfärdiga seger, och den andra förutsade att folket träder in i Islam i skaror, och så gick det i uppfyllelse, efter erövringen av Mecca och under Kalifernas Abu Bakr, 'Umar, 'Uthman och 'Alis tid, som var bland Profetens fromaste följeslagare, etablerades av Allah i landet och besegrade de persiska och romerska imperierna, så att Islam etablerades från Spanien till delar av Kina på bara tjugo år. Detta uppfyller delvis en annan profetia i Koranen: "Det är Han som har sänt Budbäraren med vägledning och sanningens religion för att göra den segerrik över alla religioner." [Al-Qur'an 9:32] Kristendomen, judendomen, hedendomen har aldrig återfått någon varaktig dominans, fysiskt och intellektuellt sedan Islams ankomst. De sekulära filosofierna kommunism och kapitalism håller på att ge sin sista suck. Vid nuvarande tillväxttakt kommer Islam att gå om kristendomen 2025 i fråga om antal.

Koranen säger: "Det Romerska riket har besegrats i ett land nära: men de, till och med efter detta nederlag, skall vinna seger inom några år. Allah har befälhavande, i det förflutna och i framtiden. På den dagen skall de troende jubla, med Allahs hjälp, Han hjälper dem Han vill. Och Han är den mäktige

och den mest Barmhjärtige. Det är Allahs löfte. Allah avviker aldrig från Sitt löfte: men de flesta människor förstår inte. De åtrår de yttre tingen i livet men av nästa liv är de oaktsamma." (30:1-7) Det östliga Romerska (dvs. Bysantinska) riket led ett massivt nederlag vid persernas händer som erövrade Jerusalem år 614, och efter det föll Egypten och Syrien och Konstantinopel belägrades — ("ett land nära"). De hedniska araberna gladdes åt detta, eftersom det verkade signalera för dem framgång för avgudadyrkan över dem som följde uppenbarelsen. När den här versen uppenbarades verkade det omöjligt att Rom skulle återhämta sig. Ordet, översatt "några", är bid'ah, som faktiskt betyder från tre till nio år. Ubayy, en hednisk arab, vadslagit[17] om att detta aldrig skulle ske med Abu Bakr om hundra kameler. År 623 gick Heraklios, den bysantinske romerske kejsaren, till fälts och besegrade perserna i en serie slag med höjdpunkten i slaget vid Nineve år 627. Ubayy hade dödats, så hans släktingar betalade skulden. Vid samma tid hade muslimerna segrat över de hedniska Quraysh och jublade, som Koranen förutsagt.

I en del av en lång berättelse som finns i de två auktoritativa hadith-böckerna satt Profeten i en trädgård. 'Uthman ibn Affan gick in och Profeten bad Abu Musa al-'Ashari (berättaren) informera honom om den goda nyheten om paradiset, och också att folket skulle göra uppror mot honom. Profetian gick i uppfyllelse genom att 'Uthman blev muslimernas ledare, och för det andra reste en del av folket sig mot honom och dödade honom.

'Ali ibn Abi Talib, den fjärde Rättledde Kalifen, hade också informerats av Profeten om sitt lönnmord i en sådan detalj att han kände mannen som skulle

döda honom och identifierade honom och pekade ut honom för folket. De frågade 'Ali varför han inte dödade mannen och han svarade: "Då vem skall döda mig?" Natten som föregick hans lönnmord hade 'Ali kommit ut och blickat mot himlen och sagt: "Vid Allah ljög han aldrig och heller lögn aldrig berättas om honom." Nästa dag dödade samme man 'Ali och hans blod rann ner över hans skägg, som Profeten hade beskrivit.

Medan muslimerna kämpade mot judarna i Khybar sade Profeten efter att ha försökt belägra fästningen i några dagar att nästa morgon skulle han anförtro fanan åt en man åt vilken Allah skulle ge seger. Han gav fanan åt 'Ali och samma dag erövrades fästningen under Alis befäl.

Profeten såg 'Ali och Zubayr en dag skratta tillsammans och han frågade 'Ali om han älskade Zubayr. 'Ali svarade: "Hur kunde jag inte älska honom eftersom han är min brorson och medreligionist." Profeten frågade Zubayr samma fråga, som gav ett liknande svar. Profeten berättade sedan för Zubayr att han skulle kämpa mot 'Ali och att han skulle vara den som begick orätt. I slaget vid Jamal, när 'Ali och Zubayr i motståndande läger möttes öga mot öga, påminde 'Ali Zubayr om händelsen och Zubayr erinrade sig och sade att han hade glömt och han lämnade omedelbart slagfältet. Så gick slaget till som Profeten hade förutsagt och Zubayr var den som begick orätt, eftersom 'Ali var den Rättmätige Kalifen och att med våld motsätta sig honom var fel.

Profeten sade: "Kalifatet skall vara i trettio år, sedan skall det bli ett hungrigt kungadöme." Så skedde det. De Rättledde Kalifernas styre varade exakt trettio år: Abu Bakr i två år, 'Umar i tio år, 'Uthman i tolv år, 'Ali i två och ett halvt

år och Hassan i tre och ett halvt år. Sedan spreds det onda och kungadömet etablerades.

Profeten förutsade också erövringen av Egypten och uppmanade sina följeslagare att behandla folket väl, och att de skulle lägga beslag på de persiske Khosros (Kejsarens) skatter som bor i det vita palatset, vilket de alla åstadkom, och att Suraqah ibn Malik (en av följeslagarna) skulle ha Caesars armband satta på sina händer. Så skedde det att några sådana armband hamnade i 'Umars besittning och han kallade till sig Suraqah och satte armbanden på honom och påminde honom om Profetens ord.

En berättelse i den mest auktoritativa av Hadith-böckerna, Sahih al-Bukhari, sade till Awf ibn Malik att hålla utkik efter sex händelser före den sista dagen: "Den första, min bortgång; den andra erövringen av Jerusalem; tredje en epidemi bland dem; fjärde rikedomens överflöd så att en man inte gärna accepterar hundra dinarer ens om de ges till honom; femte en konflikt som involverar alla arabiska familjer utan undantag; sjätte ett fördrag med de kristna som de kristna skall bryta, etc..." (hadithen beskriver denna sista händelse, ännu inte uppfylld). Jerusalem erövrades och efter detta utbröt år 16H en epidemi i Umwas och sjuttiotusen dog. Rikedom blev riklig, särskilt under 'Uthmans Kallifat och efter det under 'Umar ibn 'Abdul-Azizs tid, när samlarna av zakat inte fann någon fattig nog att ta emot den. Också det upproriska kriget uppstod under 'Uthmans tid och blev värre efter hans mord, så ingen av de arabiska familjerna berördes inte i något avseende.

Profeten nämnde att muslimerna skulle erövra både Rom och Konstantinopel. Han tillfrågades vilket som skulle falla först och Profeten sade: "Heraklios stad", dvs. Konstantinopel. Konstantinopel togs av muslimerna på femtonde århundradet. Rom återstår fortfarande att erövras, som det skall bli. Ordningen är alltså korrekt och resten återstår fortfarande att uppfyllas. Vad som är anmärkningsvärt med dessa Profetens påståenden är att de gjordes vid en tid då ingen kunde föreställa sig att en liten stadsstat, ständigt under belägring av de hedniska araberna, skulle nå sådana höjder av makt och styrka, och att dessa förutsägelser inte är insveppta i vag terminologi öppen för olika tolkningar, som Bibelns Uppenbarelsebok med dess "Vilddjuret med 666", och monster med horn och lilla horn, eller Nostradamus irrfärder. Språket är tydligt, deras påståenden direkta och ofta med specifika namn och datum.

Profeten förutsade också muslimarnas uppdelning i många sekter och nämnde några av deras kännetecken. Profeten nämnde att en del människor skulle göra mot 'Ali det som de kristna hade gjort mot Jesus. Detta syftar tydligt på shi'aterna, som överdriver i kärlek och lovprisning av 'Ali. En av shi'a-sekterna, Nusariyyah, dyrkar faktiskt honom som Allahs manifestation. Profeten nämnde också att en grupp skulle uppstå som förnekar Allahs Qadr (Gudomlig Förutbestämmelse) och han kallade dem "ummahs magier", och så skedde det och de kallades Qadariyyah. Han nämnde också framträdandet av dem som skulle hävda att Koranen är skapad och av dem som skulle säga till folk att bara ta från Koranen och ignorera sunnan (Profetisk Tradition), och

alla dessa saker har gått i uppfyllelse. Profeten förutsade också att från en viss individs stam skulle en grupp uppstå som skulle använda Koranens verser som rör de otrogna mot de troende och att de borde bekämpas och dödas. Så skedde det att den första av de avvikande sekterna som uppstod var Khawarijerna, som sade att 'Ali och Mu'awiyah var otrogna och att den som inte trodde detta också var otrogen, och de slaktade muslimerna, och de uppstod från Tamim-stammen, som Profeten hade sagt.

Profeten nämnde att det skulle finnas tecken som förebådade närmandet av den sista dagen. Bland dem som tydligt har gått i uppfyllelse är:

- a. De barfota beduinerna som tävlar i att bygga höga byggnader. Idag finner vi på den arabiska halvön att araberna som brukade vara fattiga herdare av kameler och får tävlar i att bygga de högsta skyskraporna.
- b. Moskéerna skulle bli som palats. Detta är tydligt fallet, även om Profeten beordrade enkelhet i Allahs hus, har moskéerna blivit alltmer fantastiska med gulddomer, marmorerade golv, lyxiga mattor och kronljusstakar.
- c. Försvinnandet av trovärdighet, så mycket att man bara kan säga: "Jag känner en pålitlig person i en sådan-och-sådan stad."
- d. Ökningen av mord, så att den som dödar inte vet varför han dödade och den som dödades inte vet varför han dödades. Jag fick nyligen en artikel från Washington Post om ökningen av gängvåld. En del av initiationsceremonin var att en ny gängmedlem (ibland så ung som elva år) skulle skjuta någon. Den näst vanligaste dödsorsaken för femton till trettio fem i USA är

skjutrelaterade. Massmordet på civila i Vietnamkriget av amerikanska trupper som hade liten aning om varför de var där, och ökningen av sådana konflikter, är ytterligare en illustration av uppfyllelsen av denna profetia. Likaså är ökningen av galna massmord av barn som dödar barn, som Jamie Bulger.

e. Ökningen av användningen av riba (ocker/ränta) så att ingen kan undvika att bli smutsad av det. Detta är tydligt det globala ekonomiska läget idag.

f. Muslimernas fiender delar upp muslimernas rikedom och länder sinsemellan, muslimerna överger jihad och ägnar sig bara åt världsliga angelägenheter. Vi har redan nämnt detta.

g. Ökningen av läskunnighet.

h. Minskningen av religiös kunskap på grund av lärdas försvinnande.

i. Ökningen av musikinstrument och att muslimerna gör det lagligt fastän Profeten har förbjudit dem.

j. Ökningen av sexuell lösaktighet och nya sjukdomar som folk inte hört talas om förut som sprids bland dem som en konsekvens av det. Detta är tydligt med HIV/AIDS och andra tidigare okända virus.

k. Framträdandet av Dajjals (lögnare), som var och en påstår sig vara en Budbärare från Allah, medan Muhammad är den siste budbäraren. Det finns talrika exempel på detta, från och med Musaylimah som uppstod under Profetens tid, precis innan hans bortgång, till moderna lögnare som Elijah Muhammad, grundare av den svarta amerikanska rasistiska rörelsen "The Nation of Islam", och Indiens bedragare Gulam Ahmed från Qadian.

l. Kvinnors nakenhet fastän de är klädda.

m. Vinets drickande blivit vanligt och att muslimerna gör det lagligt genom att kalla det ett annat namn.

n. Skrikande i moskéerna.

o. De värsta och mest okunniga kommer att bli ledare och de kommer att vara förtryckare.

p. En man skall lyda sin hustru och vara olydnadsam mot sin mor och behandla sina vänner vänligt och undvika sin far.

q. Män skall bära siden och guld och att muslimerna gör det lagligt fastän Profeten hade förbjudit det för männen i hans 'Ummah (nation).

r. Människor skall överge religionen för en liten världslig vinning och att hålla fast vid religionen kommer att vara som att hålla två heta kol.

Så detta är bara några av Muhammads talrika profetior som tydligt har gått i uppfyllelse och en del har uppfyllts i den tid vi lever i, och allt adderar tyngd till bevisningen till förmån för hans påstående.

Koranen ger också korrekt kunskap om det förflutna. Detta är också information som Muhammad var oförmögen att ta emot utom från Allah. Några exempel på detta är:

1. Koranen nämner om Noas ark: "Arken kom att vila på berget Judi" (11:44). Nyligen arkeologisk forskning har upptäckt ett båtformat objekt med exakt samma dimensioner som Arken på berget Judi. Bibeln hävdar att Arken kom

att vila tjugo mil bort på Araratbergen. Det är inte möjligt eftersom dessa berg är en geologisk formation och existerade inte vid Noas tid. Koranen hänvisar också till floden som en lokaliserad händelse som förstörde bara Noas folk. De datum och den tid som Bibeln erbjuder för floden och dess påstående om att det var ett världsomspännande katastrof har bevisats falsk av all arkeologisk bevisning.

2. Koranen beskriver att Egyptens härskare adresseras som "Kung" under Josefs tid, medan Moses adresserar härskaren som "Faraon". Det är en liten men talande korrekthet, ty under Josefs tid var härskarna från Hyksosdynastin och var semiter. De kallade sig inte "Faraoner". Termen användes av de infödda egyptiska dynastierna som ersatte Hyksos under Moses tid. Bibeln visar sig åter vara felaktig på denna punkt och hänvisar till båda som "Faraon". Koranen beskriver också korrekt aspekter av den forntida egyptiska religionen, i synnerhet dyrkan av Faraon som en gud.

3. Koranen hänvisar till Jesu tidiga anhängare som "Nazarener". Det är historiskt korrekt. Ordet "kristna" var faktiskt ett öknamn som användes av romarna en tid efter Jesus — Apostlagärningarna 11:26 "Lärjungarna kallades kristna för första gången i Antiokia."

4. Koranen hänvisar till en stad Iram som Allah förstörde för dess onda handlingar. Fram till nyligen fanns ingen dokumentation om denna stad och den ansågs bara vara en legend. År 1973 i nordvästra Syrien utgrävdes den 4 300 år gamla staden Ebla. På de kilskriftade lertavlorna hittades ett register över alla städer som de brukade göra affärer med. Bland dem var Iram.

Hur och varifrån samlade Muhammad denna information? Om han, som vissa hävdar, tog den från Bibeln, hur lyckades han korrigera Bibelns misstag?

Tecken, vetenskap och visshet

Koranen är den sista uppenbarelsen och ett bevis inte bara för de hedniska araberna för ett tusen fyrahundra år sedan utan även för nutidens vetenskapsmän. Kanske en av de mest anmärkningsvärda egenskaperna hos Koranen för dem som lever i det tjugonde och snart det tjugoförsta århundradet är den fullständiga konsekvensen mellan Koranen och de flesta av den moderna vetenskapens upptäckter och i en del fall föregrepp av fakta som upptäckts under de senaste tjugo åren. En av de första västerländska vetenskapsmännen som gjorde en seriös studie av detta ämne var Maurice Bucaille, som skrev en bok kallad Bibeln, Koranen och Vetenskapen. I denna bok jämförde han de uttalanden som rör naturliga och vetenskapliga data i Bibeln och Koranen. Han drog slutsatsen: "Koranen följer på de två Uppenbarelsen som föregick den och är inte bara fri från motsägelser i sina berättelser, tecknet på de olika mänskliga manipulationerna som finns i evangelierna, utan ger en kvalitet som är helt sin egen för dem som undersöker den objektivt och i ljuset av vetenskapen, dvs. dess fullständiga överensstämmelse med moderna vetenskapliga data. Vad som mer är, finns det i den (som har visats) uttalanden som är kopplade till vetenskapen: och ändå är det otänkbart att en man från Muhammads tid kunde ha varit deras upphovsman. Modern vetenskaplig kunskap låter oss därför förstå vissa verser av Koranen som tills nu har varit omöjliga att tolka. Jämförelsen av flera bibliska och koraniska berättelser om samma ämne visar förekomsten av grundläggande skillnader mellan de påståenden i det förra, som är

vetenskapligt oacceptabla, och förklaringar i det senare som är i fullständig överensstämmelse med moderna data: det var fallet med Skapelsen och Syndafloden till exempel. Ett extremt viktigt komplement till Bibeln hittades i Koranens text om exodushistoriens historia, där de två texterna var i stor överensstämmelse med arkeologiska fynd, i dateringen av Moses tid. Förutom det finns det stora skillnader mellan Koranen och Bibeln i de andra ämnena: de tjänar till att vederlägga allt som har upprätthållits — utan ett enda bevis — angående anklagelsen att Muhammad antas ha kopierat Bibeln för att producera Koranens text... Med hänsyn till kunskapsnivån under Muhammads tid är det otänkbart att många av de uttalanden i Koranen som är kopplade till vetenskapen kan ha varit en mans verk. Det är dessutom helt legitimt, inte bara att betrakta Koranen som uttryck för en Uppenbarelse, utan också att ge den en mycket speciell plats med tanke på den garanti om autenticitet den ger och förekomsten i den av vetenskapliga uttalanden som, när de studeras idag, verkar vara en utmaning för förklaring i mänskliga termer."

Några av de uttalanden som involverar data bekräftade av modern vetenskap är:

Den korrekta beskrivningen av embryonal och fetal utveckling. Vid Profeten Muhammads tid inkluderade rådande teorier dem av Aristoteles som trodde att ett barn bildades av koagulering av menstruationsblod katalyserat av manligt blod, som ostlöpe gör med ost. På 1700-talet hävdade Hartsoeker sig ha sett inom spermier en förformad människa genom de primitiva

mikroskop. Koranen avspeglade inget av detta och beskrev det embryonala människans utveckling med detaljerad korrekthet: "Vi skapade människan av en kärna av lera. Vi placerade henne sedan som en droppe (Nutfa) på en fast och trygg plats. Sedan omvandlade Vi droppen till en alaqah (igel-liknande) och sedan ändrade Vi den igel-liknande strukturen till en mudghah (tuggad-liknande) och sedan skapade Vi av den tuggade-liknande substansen ben, sedan täckte Vi benen med kött och sedan lät Vi henne växa och uppstå och nå den definitiva formen. Välsignat vare Allah den fullkomlige Skaparen. Sedan skall ni efter detta dödsfall dö. Igen, på Domens Dag, skall ni uppväckas." (23:12-16)

Profeten förklarade vidare innebörden av Nutfa som både den manliga spermin och det kvinnliga ägget. Ordet "alaqah" har tre innebörder på arabiska: 1) En sak som hänger fast; 2) En blodpropp; och 3) En igel-liknande sak. Alla tre beskriver korrekt det första stadiet av det växande embryot. Efter befruktningen av ägget bildas en blastocyst som på sin utsida har villociter som bokstavligen "fäster sig vid livmoderväggen." Det går sedan vidare att likna en igel i utseende och beteende. (Igeln och embryot extraherar båda blod från värden.) Det liknar också en blodpropp. Nästa stadium när det blir "tuggat-liknande" är också korrekt. Det är också sant att benen föregår utvecklingen av muskler och kött. De profetiska traditionerna konstaterar: "När fyrtiotva nätter har passerat över befruktningen sänder Allah en ängel till den som formar den, skapar dess öron, ögon, hud, kött och ben. Sedan säger han O Herre! Är det manligt eller kvinnligt? Och din Herre beslutar vad Han önskar

och sedan registrerar ängeln det." Denna korrekta information ger den korrekta tidpunkten för den igenkännbara tillväxten av de beskrivna egenskaperna och könstillhörigheten hos fostret kan inte definitivt fastställas förrän precis efter fyrtiotvå dagar. Detta var inte känt förrän kraftfulla mikroskop uppfanns för bara några decennier sedan. Jag har nämnt detta ämne bara kortfattat och citerat ett fåtal av de verser och hadither om detta ämne. Keith Moore, professor och ordförande, avdelningen för anatomi vid University of Toronto, Kanada och författare till *The Developing Human*, anses vara en av de ledande embryologerna och sade om dessa uttalanden i Koranen och autentiserade hadither: "Fram till 1800-talet visste man ingenting om klassificering av de mänskliga utvecklingsstadierna. Ett system för stegvis klassificering av mänskliga embryon utvecklades i slutet av 1800-talet baserat på alfabetiska symboler. Under 1900-talet användes siffror för att beskriva 23 stadier av embryonal utveckling. Detta system för numrering av stadierna är inte lätt att följa och ett bättre system skulle vara baserat på morfologiska förändringar. Under de senaste åren har studiet av Koranen avslöjat en annan grund för klassificering av det växande embryots stadier som är baserat på lättförståeliga handlingar och förändringar i form. Den använder termer som sändes från Gud till Muhammad Profeten av ängeln Gabriel och registrerades i Koranen ... Det är klart för mig att dessa uttalanden måste ha kommit till Muhammad från Gud eftersom nästan all denna kunskap inte upptäcktes förrän många århundraden senare. Det bevisar för mig att Muhammad måste ha varit en Guds Budbärare." Marshall Johnson, professor

och ordförande, avdelningen för anatomi, direktör för Daniel Baugh-institutet, Thomas Jefferson University, Philadelphia, USA sade: "Som vetenskapsman kan jag bara hantera saker jag specifikt kan se. Jag kan förstå embryologi och utvecklingsbiologi; Jag kan förstå de ord som översätts till mig från Koranen. Om jag var att överföra mig till den epoken med vad jag vet idag och beskriva saker, kunde jag inte beskriva det som beskrevs. Jag ser inga bevis som motbevisar begreppet att den individen Muhammad måste ha utvecklat denna information från någon plats, så jag ser ingenting i konflikt med begreppet att Gudomlig Ingripande var inblandad i vad han var i stånd att säga."

Kosmologi. "Har inte de som förkastade tron förstått att himlarna och jorden var sammanfogade till ett förenat stycke, sedan delade Vi dem. Och av vatten skapade Vi allt levande. Vill de då inte tro?" [Al-Qur'an 21:30] Denna vers nämner tydligt universums gemensamma ursprung, ett faktum som inte upptäcktes förrän fyrtio år sedan med kärnfysikens tillkomst. Separationen verkar syfta på det som vetenskapsmännen kallar "Big Bang". Dessutom är alla levande ting sammansatta av protoplasma som består av 80-85% vatten.

"Sedan reste sig Han mot himlen när den var rök och sade till den och till jorden: 'Kom villigt eller motvilligt.' De sade båda: 'Vi kommer villigt.'" [Al-Qur'an 41:11]

Ordet rök beskriver korrekt universums urtillstånd som var sammansatt av en het gasig massa med partiklar som rörde sig kraftigt precis som i rök. Från detta bildades stjärnor, planeter och jorden.

"Himlen, Vi har byggt den med kraft, sannerligen utvidgar Vi den." [Al-Qur'an 51:47]

Det är ett accepterat faktum att vi lever i ett expanderande universum. "Allah är den som skapade natten och dagen, solen och månen. Var och en färdas i en bana med sin egen rörelse." Det arabiska ord som syftar på en rörelse med självdriven rörlighet är verbet sahabah (yasbahuna i texten). Det antyder en rörelse som kommer från kroppen i fråga. Om det äger rum i vatten är det att simma; det är att röra sig med aktionen av ens egna ben om det äger rum på land. För rörelse i rymden skulle det innebära "att rotera". Solen befinner sig faktiskt i en bana, inte runt jorden utan runt galaxens centrum, så det finns ingen motsägelse, eftersom Koranen inte specificerar Solens bana.

"Har du inte sett hur Allah smälter samman natten med dagen och dagen med natten?" [Al-Qur'an 31:29]

"Han lindrar natten om dagen och Han lindrar dagen om natten." [Al-Qur'an 39:5]

Att linda eller vinda är översättningen av det arabiska verbet kawwarra. Den ursprungliga innebörden av verbet är att linda en turban runt huvudet. Processen av ständig lindning, inklusive att ett sektor penetrerar ett annat, uttrycks i Koranen precis som om begreppet jordens rundhet redan hade uppfattats vid den tiden, vilket tydligt inte var fallet.

"Det är Han som gjort Solen till ett lysande ting och månen till ett ljus, och mätt ut deras stadier..." [Al-Qur'an 10:5]

Koranen beskriver Solen som en "siraj" vilket innebär en fackla som genererar sin egen värme och ljus medan Månen beskrivs som "an-nur" vilket är ljus som har sitt ursprung från en annan källa.

Geologi. "Har Vi inte gjort jorden till ett golv; och bergen till pålar?" [Al-Qur'an 78:6-7] "Och Allah har kastat ner i marken berg som stå stadigt fast så att den inte skakar med er." [Al-Qur'an 31:10]

Det har nyligen upptäckts att bergen har rötter som går in i jordskorpan som består av sju tektoniska plattor. Deras rörelse är orsaken till jordbävningar. Man anser att bergens rötter och vikt spelar en viktig roll för att stabilisera jordskorpan.

Djur- och växtliv. Det sextonde kapitlet av Koranen nämner biet som lämnar sitt hem för att samla, i femininum, fastän det i allmänhet troddes att bina är soldater och svarar mot en konung. Koranen nämner också växternas kön och vindarna som ett medel för deras befruktning. "Vi sände vindarna som befruktar." [Al-Qur'an 15:22] Allt nyligen upptäckta fakta.

Atomism. Den grekiske filosofen Demokritos (460-361 f.Kr.) framlade teorin om att materian var sammansatt av winzig, odelbara partiklar kallade Atomer. Modern vetenskap har upptäckt att det finns Atomen, men att Atomen är delbar. Koranen konstaterar: "Han är medveten om en atoms vikt i himlarna och på jorden och även om något än mindre..." [Al-Qur'an 34:3]

Dermatologi. "Tror mänskligheten att Vi inte kan sätta ihop hans ben? Nej, Vi är i stånd att sätta ihop i fullständig ordning till och med fingertopparnas

yttersta delar." [Al-Qur'an 75:3-4] Inga två fingeravtryck är identiska. Den här versen talar om både Allahs kunskap och förmåga att uppväcka oss till och med till den mest unika och individuella delen: "De som förkastar Våra tecken skall Vi snart kasta i elden. Så ofta som deras hud rostats igenom skall Vi byta ut dem mot ny hud för att de verkligen skall smaka Straffet. Ty Allah är mäktig och vis." [Al-Qur'an 4:56] Nervänderna som känner smärta finns i huden. När huden är svårt bränd förstörs nervänderna och smärtan känns inte. I Helvetet skall Allah återskapa huden så att dess invånare permanent kan känna intensiv smärta.

"Sannerligen skall zaqqum-trädet vara syndares mat, som kokande olja skall det koka i deras bukar, som kokhett skällande vatten, 'Smaka detta! Sannerligen var du som låtsades vara den mäktige den generöse! Sannerligen är detta det som ni brukade betvivla!'" [Al-Qur'an 44:43-50] "...och drick kokande vatten som skär deras tarmar i bitar." [Al-Qur'an 47:15] Värmereceptorer finns inte i tarmarna. Det är känt att om tarmen skärs av, hamnar innehållet i den mycket känsliga peritonealcaviteten, där intensiv smärta initieras. Det är inte allmänt känt nu, än mindre under Muhammads tid. Koranens upphovsman är dock väl bekant med dessa fakta! Vattencykeln. Koranen beskriver korrekt vattencykeln och ursprunget till underjordiska källor som regnvatten. Uppenbart kanske ni tänker, men de grekiska filosoferna fick det inte rätt och antog att underjordiska källor producerades av havssprut som samlades i grottor som matade ett stort underjordiskt hav genom "avgrunden"! Faktum är att vattencykeln inte

korrekt föreslog förrän på 1700-talet. Koranen konstaterar dock: "Har du inte sett att Allah sände vatten ner från himlen och ledde det genom källor in i marken?" [Al-Qur'an 39:21]

För korthetens skull har jag bara nämnt ett fåtal av de uttalanden och gett begränsad förklaring av de uttalanden i Koranen och traditionerna som handlar om vetenskapliga ämnen. T. V. N. Persud, professor och ordförande, avdelningen för anatomi, medicinsk och odontologisk fakultet, University of Manitoba, Kanada kommenterade: "Muhammad var en mycket vanlig man, han kunde inte läsa, visste inte hur man skriver, faktum är att han var analfabet... Vi talar om 1400 år sedan och du har en analfabet person som gör djupa uttalanden och påståenden som är korrekta till sin vetenskapliga natur. Personligen kan jag inte se hur detta kan vara en ren slump, det finns alltför många träffar.... Jag har inga svårigheter i mitt sinne att förena det faktum att detta är en gudomlig inspiration eller uppenbarelse som ledde honom till dessa uttalanden." Låt oss inte glömma orden av Dr. Bucaille att dessa fakta "verkar vara en utmaning att förklara i mänskliga termer." Och professor Persuds uttalande att det inte kan vara en slump, det finns alltför många träffar! Sannolikheten mot att Muhammad gör vilda gissningar och får varje fakta rätt är verkligen fenomenal! Dessa vetenskapsmän, erkända experter inom sina områden, liksom araberna som hade bemästrat sitt språk under Profetens tid, inser det tydliga beviset och Koranens mirakulösa natur.

"Vi skall visa dem Våra tecken på de yttersta horisonterna och inom dem själva tills de vet att detta är sanningen."

Koranen är konsekvent med yttre verkligheter och den är också konsekvent internt. Det är människoverks natur, vare sig de är vetenskapsmän, filosofer, vishetsmän eller mystiker att innehålla inkonsekvenser och motsägelser. Det kan inte vara fallet med den Gudomliga Uppenbarelsen som Koranen fastslår: "Har de inte noggrant betraktat Koranen? Hade den kommit från annan än Allah, skulle de ha funnit många diskrepanser i den."

Konsekvenser

Det är alltså bevisningen, delvis, om att Islam är från Allah, Den Gudomlige Varelsen, den Allvetande Skaparen. Insikten om det faktum har konsekvenser:

"Om de inte svarar er, vet då att Uppenbarelsen sänts ned med Allahs Kunskap och att ingen har rätt att dyrkas utom Han! Kommer ni inte då att vara muslimer (av dem som uppriktigt underkastar sig Allah)?" [Al-Qur'an 11:14]

Vetenskapen har producerat teorier baserade på empirisk bevisning som leder till påståenden om saker vi inte kan se. Ett exempel på detta är förekomsten av protoner, neutroner och elektroner. Dessa existens bestrids inte, fastän de inte kan ses, eftersom deras existens tros på basis av det som är synligt och observerbart. Koranen förklarar tillvaron av osynliga verkligheter och det faktum att de är osynliga gör dem inte mindre verkliga. Beskrivningarna i Koranen av denna osynliga verklighet är en av de saker som utmärker den för speciell uppmärksamhet. Det är anmärkningsvärt att Bibeln till exempel i hög grad saknar sådana beskrivningar. Både Koranen och Hadith innehåller talrika detaljerade beskrivningar av Livet efter detta, av vilka en del förmedlades till Profeten som information, en del såg han i visioner och drömmar och en del bevittnade han faktiskt på sin fysiska uppstigning genom himlarna på sin Nattresa. Utsträckningen och djupet av detaljerna i dessa beskrivningar verkar ligga bortom en människas rena fantasi och det övertygande sättet de förmedlades på antyder en intim förtrogenhet med denna verklighet. Profetens följeslagare berättade en gång för honom att om Allah förde Helvetet och Paradiset framför dem skulle det inte öka deras tro på dess

existens, så verklig var det för dem! För de muslimska "fundamentalisterna" är nästa liv lika verkligt som detta. Koranen och Hadith påminner ständigt läsaren om världens och rikedomens tillfälliga natur och att det bara är ett test för att se om det används för att lyda eller olydna Allah; att nästa liv är längre, dess nöjen varaktiga och dess straff fruktansvärt; Den troende kan, och bör faktiskt, besitta de lagliga tingen i världen men bör inte låta kärleken till det träda in i hjärtat. Det är inte en uppmaning att överge världen utan en uppmaning att använda den för rättfärdiga ändamål. Det finns inte tid eller utrymme att ge en detaljerad beskrivning av Livet efter detta. Jag skall inkludera här en hadith om livet i graven och bara de huvudrubriker som ingår i Koranens index om döden, Domens dag, Helveteselden och Paradiset:

"Varhelst ni må befinna er skall döden ta er, även om ni befinner er i befästa höga fästningar!" [Al-Qur'an 4:78]

Det rapporteras att al-Bara' ibn 'Azib sade:

"Vi gick ut med Profeten för att delta i begravningsriterna för en man från Ansar. Vi anlände till graven men gravkammaren hade ännu inte förberetts; Allahs Budbärare satte sig ner vettandes mot Qiblah och vi satt runt honom så uppmärksamt att det var som om fåglar satt på våra huvuden. Han hade en käpp i handen som han ritade med på marken. Sedan började han omväxlande se mot himlen och mot marken, höja sin blick och sedan sänka den. Slutligen sade han två eller tre gånger: 'Sök tillflykt hos Allah från gravens plåga.' Sedan sade han: 'O Allah, sannerligen söker jag tillflykt hos Dig från gravens plåga.' Han upprepade det tre gånger och elaborerade sedan: 'Sannerligen, när den

troende tjänaren lämnar denna världen och träder in i nästa, stiger änglar ned från himlarna till honom — deras ansikten vita av ljusets glans som solen och med sig bär begravningslakan och dofter från Paradiset. De sitter framför honom på ett avstånd så långt ögat kan se. Sedan kommer dödsängeln till personen, sätter sig vid hans huvud och säger: 'O god själ, kom ut till din Herres förlåtelse och välbehag.' Därpå flödar själen ut ur kroppen som vatten som flödar ur munnen på en vattensäck och alla änglar mellan himlen och jorden ber om Allahs välsignelse över honom. Himlarnas portar öppnas för honom och väktarna vid dessa portar ber alla Allah att denna själ måtte passera framför dem när den förs uppåt. Dödsängeln tar knappt emot själen i sina händer, varefter de andra änglarna tar den från honom och lindar den i doftrika sveplinnar. Detta är meningen med Allahs tal:

'Våra budbärare tar hans själ, och de faller inte kort om sin plikt.'

"Sedan sade Profeten: 'Det utströmmar från själen en doft som den vackraste myrrhadoften man kan finna på jordens yta. Änglarna stiger upp med själen och passerar aldrig en skara änglar utan att höra dem fråga: 'Vem är denna underbara själ?' De svarar: 'En och en, son till en och en,' tilltalades den med de bästa namn den var känd under under sitt jordeliv. Vid ankomsten till den första himlen begär änglarna att den öppnas för själen — vilket beviljas. Själen åtföljs sedan av änglarna från varje himmel tills den når den ovanför den och slutligen anländer till den sjunde himlen. Sedan säger Allah, den Mäktige och Majestätiske: 'Placera Min tjänares register i Illyyun.' Personens register placeras sedan i Illiyyun, varefter en befallning hörs: 'Återlämna honom till

jorden, ty sannerligen har Jag lovat mänskligheten att efter att ha skapat dem av jordens stoff skall Jag återlämna dem till den. Och Jag skall låta dem komma ut ur den, ytterligare en gång. Sedan återlämnas själen till jorden, tillbaka till sin kropp. Sannerligen hör den döde sina kamraters steg som deltog i hans begravning när de vänder sig och lämnar hans grav. Varefter två änglar, stränga i förhöret, kommer till honom och sätter sig, sitter honom upp, börjar de ställa frågor. De säger: 'Vem är din Herre?' Han svarar: 'Allah är min Herre.' De fortsätter: 'Vad är din religion?' Han svarar: 'Islam är min religion.' De fortsätter med förhöret och säger: 'Vem är den man som sänts till dig?' Han svarar: 'Han är Allahs Budbärare.' Slutligen frågar de honom om hans gärningar, varpå han svarar: 'Jag läste Allahs Bok och trodde på den.' En röst hörs sedan i himlarna och säger: 'Min tjänare har talat sanning, så kläd honom i Paradiskläderna, sprid för honom Paradismöblemanget och öppna för honom ett fönster med utsikt över Paradiset.' Varpå han sveps in av ett sus av frisk luft och vällukt, medan hans gravs vidd sträcker sig framför honom så långt ögat kan se. En man med ett underbart ansikte och vackra kläder som utstramar en praktfull doft uppenbarar sig för honom. Han säger till själen: 'Gläds åt den nyhet som skall glädja dig. Gläds åt Allahs välbehag och Hans Paradis, vars glädjeämnen och fröjder aldrig tar slut. Det är den dag du lovades.' Den döde säger till honom: 'Och vem är du, ty ditt ansikte bär goda tidender?' Gestalten svarar: 'Jag är ditt goda; vid Allah har jag alltid känt dig som snabb i lydnad mot Allah och långsam till Hans olydnad. Så måtte Allah belöna dig med en god belöning.' Sedan öppnas en port till Paradiset och en

port till Helvetet, varefter det sägs till honom angående Helvetet: 'Detta hade varit din slutliga boning om du hade oldjort mot Allah, dock har det bytts ut mot denna andra boning.' När själen ser vad som finns i Paradiset ropar han: 'Min Herre, påskynda Timmen ankomst så att jag måtte återförenas med min familj och min rikedom.' Varefter det sägs till honom: 'Vila i lugn och ro.'" Allahs Budbärare fortsatte: "När den otrogna, syndiga tjänaren håller på att lämna denna världen och träda in i nästa, stiger änglar, kraftfulla och stränga, ned från himlarna till honom — deras ansikten svarta och med sig bär de grova tygremsor från Helvetet. De sitter framför honom på ett avstånd så långt ögat kan se. Sedan anländer dödsängeln och sätter sig vid den otrogendes huvud och säger: 'O du smutsiga själ, kom ut till din Herres vrede och förbannelse.' Själen inne i den otrogendes kropp överväldigas av fruktansvärd rädsla, varpå dödsängeln våldsamt drar ut den som månggrena spett som rycktes ur blöt ull — slitande med dem artärer och nerver. Sedan förbannas själen av varje ängel mellan himlarna och på jordens yta och av dem inne i himlarna. Sedan stängs himlarnas portar för honom och varje enskild vakt vid dessa portar ber Allah att denna själ inte förs upp framför honom. Dödsängeln tar knappt emot själen i sina händer, varefter de andra änglarna tar den från honom och lindar in den i grovt tyg. Det utströmmar från den den foulaste odören som kan finnas på jordens yta. De stiger upp med den och passerar aldrig en skara änglar utan att tillfrågas: 'Vem är denna fula själ?' De svarar: 'En och en, son till en och en,' med de värsta namnen han var känd under i denna världen. När de anländer till den lägsta himlen begär de att den öppnas för denna själ men

begäran avslås." Och Profeten reciterade versen: "Himlarnas portar skall inte öppnas för dem och de skall inte träda in i Paradisets Trädgård förrän en kamel passerar genom ett nålsöga." Sedan fortsatte han: "Sedan säger Allah den Mäktige och Majestätiske till änglarna: 'Placera hans register i Sijjeen — i den lägsta himlen. Återlämna Min tjänare till jorden, ty sannerligen har Jag lovat mänskligheten att efter att ha skapat dem av jordens stoff skall Jag återlämna dem till den. Och skall låta dem komma ut ur den ytterligare en gång.' Vid denna befallning kastas den döde själen ned från himlen tills den landar i sin kropp." Profeten reciterade sedan versen: "Och den som tillskriver partner med Allah, det är som om han hade fallit från himlen, så att fåglarna rycker i honom eller vinden kastar honom till en avlägsen plats." Sedan kommenterade han: "Sannerligen hör den döde sina kamraters fotsteg när de vänder sig från hans grav." Profeten återupptog sin förklaring: "Sedan kommer de två änglarna, stränga i förhöret, till honom och sätter sig och sätter honom upp och börjar förhöra honom: 'Vem är din Herre?' Han svarar: 'Aah! Aah! Jag vet inte.' De fortsätter med att fråga honom: 'Vad är din religion?' Han svarar: 'Aah! Aah! Jag vet inte.' De frågar: 'Vad säger du om den man som sändes till dig?' Den otrogna verkar inte förstå vem de syftar på, så det sägs: 'Muhammad.' Åter uttalar han: 'Aah! Aah! Jag vet inte. Jag hörde bara folk tala om honom.' Sedan sägs det: 'Du visste inte och du läste inte!' Varpå en röst från himlarna hörs: 'Han ljög! Bred ut en plats åt honom från Elden och öppna ett fönster till Elden åt honom.' Helvetets brännheta vindar sveper runt honom medan hans grav sluter sig runt honom och krossar honom tills hans

revben bryts av kraften — vilket får revbenen på en sida att sammanflätas med revbenen på den andra sidan. Sedan uppenbarar sig för honom en person med ett fult ansikte och fula kläder som utstrålar en illaluktande odör, som säger: 'Dåliga nyheter för dig, ty det är den dag du lovades!' Den döde säger till honom: 'Och du, måtte Allah ge även dig dåliga tidender! Vem är du, ty ditt är ett ansikte som bådär ont.' Personen gensvarar: 'Jag representerar dina onda gärningar. Vid Allah, jag har alltid känt dig som långsam i lydning mot Allah och snabb i olydning mot Honom. Måtte Allah belöna dig med det onda!' Sedan sänds en som är döv, stum och blind och bär en järnstav till den döde. Om han skulle slå ett berg med det skulle berget sönderfalla till grus. Han slår den döde med ett slag som gör honom till stoft. Allah återlämnar den döde till sin ursprungliga form, varpå han slås en andra gång. Detta gör att han skriar med en sådan kraft att det hörs av hela skapelsen utom mänskligheten och djinnerna. Sedan öppnas en port till Elden och Eldens bäddar breddas ut för honom, varpå han ropar: 'Herre, upprätta inte Timmen!' (dvs. Uppståndelsedagen, Samlingsdag, Domens dag, Beslutsdagen, Sorteringsdagen, Grämelsens och Ångestens dag). Trumpeten skall blåsas, ett enda rop, ett enda skri, ett nära straff, dräktiga hon-kameler skall försummas, ammande mödrar skall glömma sina spädbarn, varje gravid skall lägga ner sin börda, himlen skall skakas med en fruktansvärd skakning. Himlen skall splittras och skäras av moln. Himlen skall rullas ihop i Hans Högra Hand och alla de i himlen och på jorden skall svimma av. Himlen skall öppnas och bli som portar. Himlen skall vara som sjudande smutsig olja. Stjärnorna skall falla

och en del stjärnor skall förlora sitt ljus. Solen skall förlora sitt ljus. Haven skall bli som blazande eld och en del hav skall bryta ut. Timmens jordbävning — berg skall skakas våldsamt, jorden skall malas till pulver och jorden skall förvandlas till en annan jord och detsamma himlarna. Jorden skall sträckas ut som en jämn slät. Jorden skall kasta ur sig sina bördor, gravar skall vändas upp och ner och det skall ske en fullständig uppståndelse från gravarna. Vilda djur skall samlas ihop, uppväckta blinda och själarna skall förenas med sina kroppar. Det är den Sanna Dagen och mänskligheten skall vara som spridda mott. Hela mänskligheten skall skrida i spridda grupper som i ett drucket tillstånd. Släktingar skall tvingas se varandra — en man skall fly från sina släktingar — och ingen vän skall fråga efter en vän. Det finns ingen vän eller förespråkare. Alla skall betalas sin lön i full — skrivna gärningsblad skall läggas öppna och varje person skall veta vad han eller hon har medfört. Varje person skall ställas inför allt det goda och onda han har gjort. En person skall veta vad han har sänt framför sig och lämnat bakom sig. Det skall inte finnas någon rädsla för orättfärdighet — rättvisans vågskallar och gärningarnas skalor — den som gör gott eller ont lika med vikten av ett atom skall se det. Alla hemligheter skall undersökas. En del register skall ges i höger hand och en del register skall ges i vänster hand. En del register skall ges bakom ryggen. En tung dag för de otrogna — en tung dag. De bär en tung börda och tillåts inte lägga fram ursäkter. Den orättfärdige skall bita sina händer. Alla orättfärdiga skall samlas med sina följeslagare och avgudar. Det skall vara en förstörelse med djupa ångester och sorg och förtvivlan. De döda honbarn som begravdes

levande skall tillfrågas. Den Störste Skräcken — upproparen skall ropa till något fruktansvärt. (På Uppståndelsens dag skall det världsliga livets vistelse verka som) en vistelse inte längre än tio dagar — en dag eller en del av en dag. Ingen person skall ha makt att göra något för en annan — de skall inte ha makt eller någon hjälpare. Det skall inte finnas någon fruktan för de troende och alla troende skall vara i skuggan och bland källor och frukter. Änglar skall sändas ned med en stor nedstigning. Skinnet skall blottas och Paradiset skall föras nära. Helvetet skall föras nära och Helvetet skall skalas av, tändt till ett kraftigt flammande. De otrogna skall önska att återvända och bli troende. Helveteseld, blazande eld, flammande eld, krossande Eld, brinnande låga, rasande och vrålande — den fruktansvärda dragningen av dess andedräkt. Svart röks skugga, ett trångt ställe, ett ställe för bakhåll. Det är det värsta stället att vila på — det värsta slutet är platsen — straffet skall inte lindras. En ond sista återkomst. Allahs eld, tänd och fylld med människor och djinner alla tillsammans, skall säga: 'Finns det fler?' För dem som tog sin religion som ett nöje och spel, det lovade stället för dem alla. Det skonar inte och lämnar inte heller. Otrogna skall föras dit i grupper — brottslingar och överträdare kände av sina märken, de skall greppas vid sitt pannhår och fötter, greppade och dragna in i mitten av det blazande elden, bundna ihop i fjättrar, kedjebundna tillsammans, varom de skall dväljas för evigt. Döden skall komma från alla vinklar, ändå skall de inte dö. I det skall de varken dö eller leva. Varje gång de söker ta sig ur skall de drivas tillbaka. De skall inte hitta någon skyddare eller hjälpare. De skall tvingas dricka kokande stinkande vatten och kokhet vatten

— given ur en kokande källa. Det skall smälta vad som finns i deras bukar. Kokande olja skall koka upp vad som finns i deras bukar. Inget svalt skall de smaka däri. Vatten och proviant förbjuds de otrogna — bara maten av giftiga taggiga växter — från zaqqum-trädet... Mat för syndarna. Och de skall heller inte ha någon dryck utom en smak av kokande vätska och var, avskrap från tvättandet av sår, i en häftig het vind och kokande vatten. Kokande vatten som hålls ner över deras huvuden och bränner deras hud. Deras hud skall brännas av och bytas ut mot ny hud. Deras ansikten skall vridas och rullas från alla håll i Elden. De skall bära klädnader av beck och eld skall täcka deras ansikten. Klädnader av eld skall skäras åt dem och på dem sätts böjda stavar av järn. Deras boning skall vara Elden — Eldens straff som de brukade förneka. Det är detta vad de brukade betvivla. Förstörelse med djup sorg och ångest. (De skall säga:) 'Om vi bara hade lyssnat eller använt vårt förnuft!' De skall argumentera med sina ledare i Elden. Nitton änglar skall vara dess väktare och väktare. Och i Paradiset... Trädgårdar under vilka floder flödar. Eviga trädgårdar. Trädgårdar av Evighet. Trädgårdar av fröjd. Trädgårdar med eviga glädjeämnen. Trädgårdar och vinodlingar, frukter av två trädgårdar, frukter av alla slag önskade i överflöd. Frukter skall vara nära till hands, frukt och kött, fjäderfäkött, tornlösa lote-träd och bananträd, en rinnande källa — en källa kallad Salsabil, en källa kallad Kafur, en källa kallad Tasnim. En flod i Paradiset kallad Kauthar. Floder av vin, mjölk och klart honung. En mugg blandad med Zanjabiilvatten, fat av guldkoppar, kärl av silver och koppar av kristall, gröna klädnader av fint och tjockt siden, prydda med armband av guld och pärlor.

Bäddar fyll med silkesbrokat, gröna kuddar och rika vackra madrasser uppradade. Troner vävda med guld och ädelstenar högt upphöjda. Rika mattor utbredda, vackra herresäten, höga rum, ett ovanför ett, dväljas däri för evigt. Ett evigt hem, mot varandra på troner. De skall aldrig smaka döden däri och inte heller skall de bli ombedda att lämna det. Allt hat, avund eller känsla av kränkning skall avlägsnas från deras hjärtan. All sorg skall avlägsnas och ingen känsla av trötthet, möda eller utmattning skall beröra dem. Inte heller skall det finnas smärta i buken, mag-tarm problem, huvudvärk eller berusning. Det skall inte finnas fåfängt tal och inte heller syndigt tal, varken skadligt tal eller osanning. De skall vara fria från synd. Det skall inte finnas någon överdrivet hetta och inte heller bitter kyla. Det skall finnas en känd provision, i frid och trygghet. Fridens hem, med hälsningar däri och den som gör rättfärdiga gärningar skall träda in. De som höll sin plikt mot sin Herre skall ledas i grupper och låtas ärva på grund av sina gärningar. Allah är nöjd med dem och de med Honom. Mitt Paradis, den största saligheten, den stora framgången och den högsta framgången. För de troende är Trädgårdar som ett nöje. Paradisborna skall vara sysselsatta med glädjeämnen den Dagen. De skall vara mitt i trädgårdar och vattenkällor och skall se änglarna omge Tronen nära den Allsmäktige Kungen. De skall ha allt de önskar. Huris — kyska honor med vida och vackra ögon, som om bevarade ägg. Rena hustrur — hustrur i en angenäm skugga — vilandes på troner. Unga fullbröstade jungfrur i lika ålder, odödliga tjänarpojkar för att tjäna dem som spridda pärlor.”

Dödens Död

Abu Hurayrah rapporterade att Allahs Budbärare sade: "Efter det att Paradisfolket träder in i Paradiset och Eldens folk träder in i Helvetet skall Döden föras framåt i form av en fläckig bagge. Det skall vara på muren som skiljer Paradisfolket från Eldsfolket. Sedan skall det sägas: 'O Paradisfolk!' Varpå de skall lyfta sina huvuden och stirra spänningsfullt. Sedan skall det sägas: 'O Eldens folk!' Varpå dess invånare skall lyfta sina huvuden i hopp om förbön. Sedan skall Paradisfolket och Eldens invånare tilltalas sålunda: 'Känner ni till vad detta är?' De skall alla svara: 'Vi känner igen det; det är Döden, som tilldelades oss.' Varpå Döden skall läggas på sidan och slaktas på muren. Slutligen skall det sägas: 'O Paradisfolk, bara evighet och inte mer död. O Eldsfolk, bara evighet och mer död.'"